

Pojdi in tudi ti tako stori

Pač ni treba, da bi ponavljaj zgodbo usmiljenega Samaritana. Saj jo vsi poznamo. A resnica je ta, da je mnogo več tistih, ki bi hoteli biti deležni ljubezni Samaritanove, in onih, ki se delajo, kakor da ne vidijo potrebnega ob potu in kar mimo njega hite dalje za svojim ciljem, kot pa njih, ki velikodušno ljubezen v dejanju vrše.

Premnogi dere nevtogoma za svojim ciljem, pa če jih vprašaš, kateri je ta cilj, boš nemara spoznal bridko resnico, da bi isti človek hudo zameril vsakemu drugemu, ki bi enako brezbrizno šel mimo njega, če bi on v enaki potrebi čakal pomoči...

Morda je res cilj važen in velik, toda vse drugače gleda na cilj mimoidočih oni, ki nebojgli v stiski potrebuje kosa kruha, kotička pod streho, rešilne roke, ki bi mu jo z lahkoto ponudil mimoidoči, toda "ne utegne", "ne more"...

Naročilo Gospodovo: "Pojdi in tudi ti tako stori", je zapoved, dolžnost in potreba. Da bi to vsestransko prav razumeli, je Gospod predstavil oba: potrebnega, ki je nebojgli obležal kraj ceste in Samaritana, ki mu je postregel.

KO SI ONEMOGEL LEŽAL OB POTU...

Kdaj? Kje?... Ne vprašaj, kot tisti na poslednji sodbi: "Gospod, kdaj smo Te videli lačnega, žejnega, golega?..." Če se ti ni zgodilo, Boga zahvali in ga prosi, da bi se ti nikdar ne! Prejeto dobroto človek bolj hitro pozabi kot pa storjeno!

Tedaj, ko si prišel v deželo praznih rok in ves željan, zgrabiti za delo, pa ni bilo človeka, ki bi ti ponudil roko v pomoč, ki bi ti dal dober nasvet, ki bi ti posodil denar za prvo silo, ki bi te vzel pod streho; tedaj, ko si taval kot begunec iz kampa v kamp, ko si trepetal v mrazu, oblečen v raztrgane cunje; tedaj, ko si trepetaje čakal, kaj bo jutri. Ali se bodo odprla vrata v svet, ali boš nasilno vrnjen nazaj domov?... O, da! Malo je takih, ki nikoli niso čutili potrebe po pomoči.

Pa to ni nič ponižajočega. Saj Bog ravno hoče, da imamo v življenju priliko za eno in za drugo; prvi, da se nauči vdanosti v božjo voljo v uri preizkušnje, drugi pa, da ima priliko izkazati svoje plemenito srce.

Tedaj ko si bil v stiski, si pač bolešno občutil trdosrčnost ljudi, ki bi ti lahko pomagali, pa se niso zate zmenili in jih tvoja stiska ni ganila. Med tem ko si ti stradal in prezebal, so se oni gostili in trošili tisoče v nepotrebnih oblekah in maškeradah ter v svojo zabavo vzdrževali tolpe nekoristnih psov. Časopisi so bili polni nepotrebnih novic, slik in čenčarij, a da bi objavili javno prošnjo ali vsaj čisto resnico o vzrokih in bridkosti tvojega trpljenja, za to niso imeli prostora.

Ko bi ti tedaj kdo zagotovil rešitev iz stiske, bi gotovo sprejel vsake pogoje in če tudi bi bilo treba nekaj let žrtvovati pol tvojega prejemka, bi z veseljem podpisal vsakršno pogodbo...

Videi si tedaj tudi sobrate v isti stiski.

Kako si pa nanje gledal? Ali si bil sebičen, ko si grabil sebi ne oziraje se na potrebe bližnjega? Ali si nemara iskal poti, po katerih bi se okoristil na škodo drugih? Morda si imel ti dve suknji, medtem ko je bil tvoj bližnji oblečen komaj v raztrgano srajco? In če je bližnji dobil lep dar, ki si si ga želel tudi ti, ali ni bilo tvoje srce nevoščljivo? Ali se nisi morda gnal prav zato, da bi bil nekaj več kot tvoj sotrpin zato, da bi njega s tem ponižal? Ali nisi bil tak, da si skušal splezati na vrh po glavah drugih?

Pač čudno je to izpraševanje vesti, toda dobro je, da ga vsakdo naredi. Gospod Jezus je povedal tisto priliko o človeku, ki je bil mnogo tisočev dolžan. Prosil je upnika, ki mu je ne le dal odloga, ampak dolg celo odpustil. A glejte nesramnega človeka: potem ko je bil deležen tako velike dobrote, je nesramno šel in ubogega sosedu, ki mu je bil dolžan nekaj desetakov zgrabil in gnjavil in celo vrgel v ječo.

EL SERMON DE LA MONTAÑA

Como hay gente que no tiene coraje de someterse a una intervención quirúrgica dolorosa pero eficaz, prefiriendo atenuar sus dolencias con algunas pastillas que pueden consumirse sin molestia, así le pasa a la humanidad que, a causa de su fatal crisis espiritual, moral y social, en lugar de prestar oídos al sermón de la montaña con las Ocho Bienaventuranzas que le resulta un poco duro, prefiere eligirse maestros que halaguen sus oídos adormeciéndole en los vicios, causa real de todos los males que padece.

Queriendo vivir solo para este mundo y prescindiendo de la eternidad es el error más fatal de este siglo. El remedio eficaz le da sólo Jesucristo.

PRIRE DITE V

"DUHOVNEGA ŽIVLJENJA"

Kljub občutni podražitvi lista, nismo povišali naročnine. Zanašamo se na naklonjenost naših prijateljev in čitatev, ki se zavečajo dolžnosti, da je treba kaj prispevati za tiskovni sklad.

Posebna prilika za to pa bo dana ob priliki veselice "Duhovnega življenja", ki se bo vršila v septembru v dvorani San JOSE.

Dan in spored bomo javili pravočasno. Prosimo prijatelje, da nam za programsko številko pošljejo oglasov.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Kliči od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

Naročnina 5.— \$ letno.

CERKVENI VESTNIK

4. JULIJA maša na Avellanedi
za † Katarino.

Pri sv. Rozi za † starše Rijavec.
Molitve na Paternalu ob 16.
uri. Seja bratovščine ob 15. uri.
11. JULIJA maša pri sv. Rozi

za † Marka Golobič.

18. JULIJA maša pri sv. Rozi
za † Marka Golobič. Molitve na

Avellanedi. Seja bratovščine ob
15 h.

25. JULIJA maša na Avellanedi
v dober namen.

SVETA MAŠA je redno vsako nede-
ljo za Slovence na CABALLITO, Riva-
davia 5652 ter na AVELLANEDI, Ma-
nuel Estevez 630, na obeh krajih ob
10. uri. POPOLDANSKE MOLITVE so
na Caballito redno vsako nedeljo in
praznik ob 16. uri.

Na PATERNALU vsako prvo nedeljo
v mesecu.

Na AVELLANEDI pa vsako tretjo
nedeljo.

PRILIKA ZA SPOVED je vsako so-
boto popoldne in nedeljo dopoldne pri
sv. Rozi, sv. Ameliji, sv. Juliji, San
José de Flores in v San Pedro (Villa
Devoto).

Gospod Svetnik KAREL ŠKULJ je
stalno zaposlen v San Martinu F.C.C.A.,
kjer je tudi prilika za slovensko spo-
ved.

SAN LUIS, Začetne težave obnovlje-
nega bogoslovja so premagane in sedaj
je šola že v polnem teku. Zvemo, da so
prevz. g. škof Di Pasquo zelo zadovoljni
z bogoslovci in profesorji kakor tudi
z duhovniki, ki delujejo po škofiji.

Tudi družine, ki so se tam nastanile,
so sedaj zelo zadovoljne. Njihovi otroci
so imeli tam že prvo sv. obhajilo.

POROČILI SO SE

V Lanusu JANEZ ERŽEN iz Trebelj-
nega in SANTINA LICARDELO.

V cerkvi Socorro ANITA LIČEN in
VILKO FRANČEŠKIN.

KRŠČEN je bil Lojze Janez Grzetič
pri sv. Rozi.

12 LET NA AVELLANEDI

Izredno lepa je bila udeležba svete
maše 20. junija, ko smo praznovali 12.
obletnico službe božje. Pevski zbor je
pridobil novih glasov in smo slišali od-
lično petje.

POPOLDNE je bilo po molitvah in
nagovoru, ki ga je imel č. g. Lenček,
tudi neka družabnega. Pridne gospodi-
nje so preskrbele vsakršnih dobrot, de-
kleta so stregla, fantje so zapeli, mož-
je pa, ki so imeli na skrbi potrebno za
dobro voljo, so z veseljem ugotovili, da
je Avellaneda odlično prebredla vse te-
žave 12 let.

G. Preininger je v kratkem nagovoru
povdaril pomembnost slovenske službe
božje, katera je pri rojakih čuvala vero
in ljubezen do slovenskega jezika.

LA VIDA ESPIRITUAL

no ha subido la suscripción, que siempre
sigue en \$ 5.- anuales, pero no siendo
suficiente esa cuota, no vemos obliga-
dos a pedir donaciones. Pueden dirigir-
las a la Dirección, Pasco 431.

En el mes de setiembre tendrá lugar
el Festival Anual en el Salón San José.
Desde ya lo recordamos a nuestros ami-
gos y esperamos como siempre los re-
galos para la rifa y avisos para el pro-
grama.

EL PANORAMA YUGOSLAVO

Al cumplirse tres años de la domi-
nación comunista en Eslovenia ponde-
raron allí los diarios los progresos
del país, pero aquellos artículos están en
gran disonancia con las cartas, en las
cuales se pide a los parientes en el ex-
tranjero la ayuda de toda especie de
ropas, calzado, elementos de tocador,
grasas, leche, harina y cualquier cosa,
acentuando de que todo vendría bien...

El régimen ha fracasado, pero no
quieren reconocerlo. El plan quinquen-
al no marcha y para lavarse los go-
bernantes las manos buscan los culpa-
bles. La "reacción" está ya tan arrin-
conada que para la opinión pública allí
no daría ningún efecto tranquilizador,
echarle toda la culpa. No hubo más re-
medio que buscar víctimas entre sus
propios adeptos.

Con tal motivo se organizó un gran
proceso contra 15 personas que logra-
ron ocupar puestos importantísimos en
la dirección de la industria nacional.
Todos han sido comunistas de mérito.
Unos cuantos de ellos actuaron de ver-
dugos en los campos de concentración
alemanes, adonde fueron infiltrados
como confidentes del partido comunista,
para proteger a los suyos y para bus-
car allí el modo como eliminar a los
connacionales suyos declarados anticomu-
nistas detenidos en los mismos cam-
pamentos.

Con un proceso sensacional se les
condenó a muerte o a varios años de
prisión. Ha sido justicia; pues bien me-
recido lo tenían.

Pero los crímenes han sido manda-
dos por el mismo partido comunista.
Los dirigentes comunistas lo conocían
todos. Para premiarlos los méritos por
el partido, adquiridos en aquellas ac-
ciones arriesgadas y horribles, se les
dieron luego puestos de buena renume-
ración. Ahora, en vista del retraso del
plan quinquenal, fué menester echar
la culpa a alguien. No era difícil de
hallar algún culpable. A los indicados
se les acusó de "colaboración" con las
fuerzas occidentales. Reluciendo los
horrendos crímenes de Dachau y Bel-
sen trataron los diarios ensalzar "la
justicia del pueblo" para ilusionar a la
masa! Pero la gente sabe bien quien
les mandó ser verdugos y porque!

LAS HERMANAS DE LA MISERI- CORDIA

En el mes de marzo han sido expul-
sados de todos los hospitales en Eslo-
venia las Hermanas Vicentinas, por ne-
garse de deponer el hábito y renunciar
a sus reglas y disciplina religiosa. En
los hospitales ha habido escenas dolo-
rosísimas cuando los enfermos se en-
teraron del hecho. Todo el mundo llo-
raba y se quejaba "quien iba a atender-
les en adelante"... Con todo el decreto
de la autoridad dice que se despacha a
las hermanas "por voluntad del pue-
blo"... La mayoría de las hermanas
regresaron a sus hogares, pero a las
ancianas invalidas les han permitido re-
tener un antiguo castillo.

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

T. A. 48 - 3361, 48 - 0095

Suscripción anual 5.— \$.

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

INFORMATIVNI SEŠTANER

9. julija se bo vršil v farni dvorani
sv. Julije informativni seštanek dru-
stva Slovencev. Vabljeni so vsi novodoš-
li pa tudi vsi rojaki, ki bi bili voljni
sodelovati v skupnem slovenskem delu
v pomoč tistim, ki imajo še priti in v
korist tem, ki so že tukaj.

CIENT AÑOS DE LA ESLOVENIA UNIDA

El día 25 de mayo se realizó un acto
conmemorativo del 25 de mayo argen-
tino y de la lucha eslovena por liber-
tad y unidad. En la misma época que
proclamaron la independencia argenti-
na nació también la idea de la Eslo-
venia Unida pero recién en el año 1848
se cristalizó el programa que guiaba
desde entonces a los próceres eslovenos
hacia la realización de dicho ideal. A
los cien años de esta lucha programa-
da tenemos que lamentar de hallarnos
tan lejos todavía del ideal.

Con gran aplauso del repleto salón
parroquial de Santa Julia fueron acep-
tadas las palabras: Gracias a Dios que
favoreció los empeños de los próceres
argentinos que así, ahora en el mo-
mento trágico de la historia eslovena
podíamos hallar en la Argentina nues-
tra segunda patria. En el programa fi-
guraban además de las disertaciones
declamaciones y trozos de canto coral
y música.

LA PEREGRINACION A LURDES

El día 30 de mayo se reunió una mu-
chedumbre eslovena en el santuario de
la Virgen. Entre cantos y oraciones
se formó una magnífica procesión que
terminó en la basílica. Siguió el sermón
y luego las letanías cantadas. Era un
acto magnífico.

LOS REFUGIADOS SIGUEN LLE- GANDO

Ultimamente llegaron unos 700 es-
lovenos, entre los cuales 50 familias.
Algunos se dirigieron a Mendoza, una
cantidad notable se ocupó en los traba-
jos del M. O. P. en el aeropuerto Es-
zeiza.

El problema más arduo son familias
con hijos, para las cuales pedimos co-
laboración o facilitarles ocupación en las
quintas.

Entre los inmigrantes hay una can-
tidad numerosa de intelectuales que
podrían ocuparse como empleados en
comercios y establecimientos fabriles.

Si tiene alguien alguna noticia útil
al respecto puede avisar a la Sociedad
Eslovena, Victor Martinez 50.

Toda esa gente viene desprovista de
todo. Especialmente las familias preci-
san ayuda pecuniaria, para adquirir lo
más indispensable. Solicitamos por eso
donaciones.

Nagle smrti je zapustil solzno dolino
Bernad Cibič, star 38 let. Bil je zelo
delaven kot pečovodja v Saavedri.

Zadela ga je kap.

V Črensovcih je vzel slovo zemskemu
življenju odlični prekmurski sin in
dobrotnik Slovenske Krajine župnik
† Jožef Klekel v visoki starosti.

SLOVENSKA PESEM V RADJU

Opozarjamo rojake, da lahko vsak teden dvakrat poslušate slovensko pesem na Radio Rivadavia, in sicer v torek in petek od 9.30 do 10. ure zvečer. Poje moški oktet "ELA".

KAKO JE Z BEGUNCI

Doslej je prišlo iz Evrope kakih 2500 Slovencev. Nekateri so prišli na poklic svojcev, ogromna večina pa so brezdomci, ki bodo tukaj obnovili svoj dom, katerega so tam izgubili. Kar je bilo slovenskih beguncev po taboriščih v Italiji, so že tukaj ali pa še na potu. Še kakih 500 jih ima priti v nekaj tednih.

Za begunce v Avstriji, kjer jih je čez 5000, se odpira pot in bo šla v teh dneh tja argentinska komisija, ki bo izdala potne liste. Tudi v Nemčiji je 1000 rojakov, ki imajo delno že dano možnost za potovanje v Argentino. Medtem je pa že tudi več sto Slovencev odšlo v Kanado in na Angleško.

Začasno je argentinska oblast ustavila izdajanje dovoljenj za one begunce, ki beže iz Titovega raja po 15. septembru. Teh je v Gorici in Trstu kakih 5000. Deloma so jih razmestili tudi po raznih taboriščih v Italiji. Sedaj kaže, da bo oblast spet dovolila vhod nekaterim stotinam teh slovenskih brezdomcev.

Tekom enega meseca pričakujemo torej kakih 500 rojakov. Prosimo vse dobronamerne in uidevne Slovence, da nam gredo na roko pri iskanju stanovalj in služb.

KATOLIŠKI MISIJONI

se imenuje misijonsko glasilo, ki ga je izdal č. g. Ladislav Lenček. V prvi številki je podana slika potrebe misijonskega dela in nekaj obrazov slovenskih misijonarjev. Izšla je ta prva številka lista v tej deželi, ki je nadaljevanje zelo priljubljenega lista v domovini, ob priliki odhoda dr. Janeža v Kitajске misijone, kamor je šel kot zdravnik v misijonsko bolnico v Čautung. Na dobrem papirju na 32 straneh tiskana revija je zelo lepo urejena in vredna zanimanja. Naročnina je \$ 10.- letno. Naroči se lahko na Victor Martinez 50.

SLOVO MISIJONARJA

23. maja se je poslovil dr. Janez Janež, zdravnik, tolažnik mnogim sotrpikom, ki je premnogim bolnikom že vrnil zdravje a svoje mlado življenje je sedaj posvetil misijonom.

Tudi njega je vojna zmeda dvignila v boj za slovenske in katoliške svetinje. Zaneslo ga je ob razsulu v Avstrijo, kjer ga je zadela v junijskih dneh skupna usoda z desetisoči, ki so bili poslani v smrtno žrelo. Toda Bog mu je namenil še druge naloge, zato je bil iz skupne nesreče otež, eden redkih prič, ki so preživeli up, strah in obup povratka in masnega poboja.

Ko je hitel vlak navzdol ob Dravi, je njemu postalo jasno, da je to pot v smrt. Kakor tudi je želel nazaj domov, ga je vendar prepričanje, da jih peljejo v smrt, tako presunilo, da se ni prepuštil slepega dogodkom. S toplo molitvijo se je zatekel k Mariji in tisto minuto je v njem dozorela obljuba: če se reši, bo svoje življenje in delo posvetil Bogu in Mariji v kitajskih misijonih. Iz drvečega vlaka se je pognal v žitno njivo. Nič hudega se mu ni zgodilo. Vrnil se je nazaj in od tistega trenutka začel utirati pot proti uresniče-

NITI VIDETI NI HOTEL PROSEČEGA

Ali ni danes svet poln takih podležev? Dokler je v stiski, bridko občuti trdosrčnost, pristranost, grabežljivost tistih, ki bi mu lahko pomagali; koliko je pa tistih, ki so se v uri svoje bridkosti naučili, kaj je trpljenje in kako je treba potrebnemu pomagati? Ali niso premnogi ljudje kot mačka, ki se je ujela v past? Ko se je iz nje rešila, se je v divjem begu pognala proč od kraja nevarnosti in ni več pogledala nazaj. Premnogi, ki so okušali bridkosti začetnih težav življenja v daljni tuji deželi, zlobno privoščijo drugim, naj le trpe... Trpeli so grenkosti begunstva, a nato so nenadno čisto pozabili na sobrate, ki so še v stiski in ki kličejo na pomoč. Kaj naj rečemo o človeku, ki je tako sebičen, da je mislil samo na to, kako bi svojo kožo rešil in potem, ko se je iz nesreče izkopal, nima niti misli niti srca več za tiste, ki so bili z njim sotrpini, pa so v bridkosti še ostali.

Kdo pa je men pomagal? Tako se radi širokoustijo taki, ki so pozabili na pomoč, katere so bili deležni. V svoji ošabnosti in trmi niti priznati nočejo, kar so prejeli nezaslužnega od dobrih rok in od dela drugih. Vse smatrajo za lastno delo in zaslugo.

Toda kolo se vrti. Kdor stoji, naj gleda, da ne pade. Spet bo lahko prišel na dno tisti, ki je danes na višku. Tedaj bo pa spet tožil nad brezbriznostjo srečnejših in se kar ne bo hotel zavedati, da se mu vrača tako, kot je posojeval.

Pa tudi če bi se to ne zgodilo, je vzroka dovolj, da je vsak velikodušen tedaj, kadar je treba in mogoče pomagati.

Če smo kristjani, ki verjamemo, da se šele onstran groba prične polnost življenja; tukaj pa, v času od rojstva do groba, je samo priprava; če hočemo biti pravični in priznati, da je vse, kar kdo imenuje svoje, le božji dar; če upoštevamo, da imamo življenje, zdravje, zmožnosti, uspeh pri delu in vse drugo, kar nam življenje olajšuje, kot posojilo od Boga, za kar bi tirjal od nas račun; če se zavedamo, da smo dolžni posnemati vzgled, ki nam ga je Gospod Jezus dal, ko je nesebično žrtvoval vse in celo lastno kri do zadnje kaplje svojega srca izlil za to, da bi osrečil druge in pokazal, kakšna naj bo naša ljubezen, potem pač lahko vsak uvidi, da nima pravice zapreti se vase, zakleniti svoja vrata in pustiti vhod samo tistim, kateri prinašajo.

Še več! Slajše je dati, nego jemati! Vsakdo, ki sliši prošnje potrebnih, naj pomisli: Kako bridko bi bilo, če bi moral prositi jaz. Hvala Bogu, da mi tega ni treba. Da mi bo Bog pomagal in da nikdar ne pridem do tega bom storil vse, kar je v moji moči. Zares mora biti vesel človek, ki more komu kaj dobrega storiti. Vesel zato, ker sam ni v stiski; vesel pa tudi zato, ker mnogo bolj plodonosno uporablja svoje imetje tedaj, kadar z njim vrši dela ljubezni, kakor pa če ga kopiči ali razmetava bahavo, zapravljalivo ali pa celo grešno.

Če ima kdo kaj premoženja, ga skuša vedno obrniti na ta način, da mu čim več nese. Po človeških računih mu lahko nese nekaj odstotkov, v izrednih razmerah pa in kdor zna posebno dobro izrabiti okolnosti, dobiva kar dvojno in še več... Toda, ali mu bo tisto v srečo?... Ali bo bolj mirno spal v zlati krsti kot pa v leseni?... Kako bo pri božji sodbi odgovarjal?...

Kdor pa je prav razumel zgled Gospodov in njegov nauk, ki pravi: Dajte in dalo se vam bo. Stotero bo vaše plačilo v nebesih... Kdor razume na ta način naročilo Jezusovo: delajte si s krivičnim denarjem prijateljev, ki vas bodo spremljali v božje naročje, ko obnemorete, tisti bo pa prejel stotero povračilo za vse. In če je obljubljeno plačilo za kozarec mrzle vode, koliko večja bo nagrada, kadar daš bolj izdatno pomoč.

Morda se bojiš, da ne boš dobil nazaj, kar si posodil! Vse mogoče. Celó to je res, da si človek iz najboljšega prijatelja včasih naredi sovražnika, ker mu je posodil denar ali kako stvar! Če ga tirja, je ta že užaljen... Saj vemo, da je tudi med potrebnimi veliko takih, ki so bolj vredni biča kot pa pomoči... Toda ni človekova stvar soditi o tem, kajti to sodbo je Bog sebi pridržal. Nam je naročil velikodušno ljubezen, ki pomaga ne zaradi bližnjega, temveč zaradi Boga! Morda bo nehvaležen, bo zabavljaj, češ da ni dobil dovolj, bo pozabil na vračilo, ti bo celo škodoval, češ: saj ima še tako več kot jaz... Gotovo, da tisti sobrat ni vreden pomoči, toda... potreben pa nemara je in ti mu pomagaj iz ljubezni do Boga.

Če tako delaš, boš prejel stokrat povrnjeno in večno plačilo.

Vsi smo ena družina. Vsi smo otroci božji. Vsi imamo enega Očeta v nebesih. Vsi iz njegovih rok vse prejemamo... Zato ni važno, če je vreden in bo hvaležen tisti, kateremu pomagaš. Tudi ni tvoje plačilo odvisno od tega, ali bo tvoj dar zlorabljen ali ne... Le pusti Bogu, ki

nju svojega cilja. Svoj zdravniški poklic z bogatim znanjem, obilnimi izkušnjami in globokim poznanjem ljudi, je posvetil Božjemu Kraljestvu. Šel bo v deželo, kjer ga ne čakajo ne časti, ne lepi honorarji, ne bogati pacienti, ne razkošna stanovanja, ne toplota družinskega življenja. Vsemu temu se je ta mladenič v polnosti svojih moči in zdravja odrekel in se posvetil Bogu in potrebnim bolnikom.

Toda Kitajska je daleč in pot do tja je draga. Pravico za pot na Kitajsko je silno težko dobiti. Toda dr. Janež ni okleval. Vztrajal je zvest svoji objubi. V oktobru je prispel slednjič v Argentino. Nikakor ni mogel dobiti pravice za pot na Kitajsko. Tukaj so premnogi rojaki okušali blagodejno delo njegove spretne zdravniške roke. Medtem je pa tipal in vrtal in slednjič je dobil pravico in 23. maja je stisnil roko v slovo prijateljem in znancem in odhitel za svojim velikim ciljem, ki ga današnji svet tako strašno težko razume.

Naj ga spremlja božji blagoslov. Naj bo njegovo delo za telesno zdravje bolnikom tudi izdatno zdravilo bolnim dušam poganskih Kitajcev in krščenih Slovencev, ki so pozabili na svojo dušo.

STOLETNICA

25. maja se je zbrala polna dvorana rojakov k proslavi 100-letnice programa zedinjene Slovenije. Ob napovedani uri se je začel spored, katerega je otvoril dr. Tine Debeljak s tem, da je dal besedo č. g. Hladniku, ki je po pozdravnih besedah poudaril paralelo med argentinskimi 25. majem in slovensko stoletnico.

Istočasno je začela borba za svobodo tukaj in tam. Istočasno, ko je Argentina dobila prvo narodno vlado, je bila pri nas oklicana Ilirija. Toda naš slovenski boj je imel vse drugačne faze in je integralni slovenski program dozor 30 let potem, ko ga je Argentina že uresničila.

Sedaj, ob stoletnici naše borbe za Zedinjeno in Svobodno Slovenijo, ko z bridkostjo ugotavljamo, da so razdalje do cilja brezupno dolge, pa se veselimo z Argentinci, da so oni učakali uresničenje svojega ideala in tako nam, ki nam beseda domovina pod Triglavom tako nekam bolešno odjekne, nudi zaветje, kruh, zaslužek in upanje za bo-

dočnost, Velika Argentina, ki je postala naša druga domovina.

“Ob priliki, ko praznujemo spomin stoletnice programa Zedinjene Slovenije, je treba, da smo vsaj mi, kar nas je Bog po čudnih potih spravil v tukajšnjo skupnost, edini med seboj in bomo tako dokazali, da smo vredni in tudi zmožni hiteti proti Veličastni, Svobodni in Zedinjeni Sloveniji.” s temi besedami je g. Hladnik zaključil besede, nakar je profesor Osana odigral argentinsko himno.

Nato je nastopil Miloš Stare, predsednik “Društva Slovencev”, ki je svoje besede posvetil argentinskemu prazniku in slovenski stoletnici. Pred sto leti so naši predniki prižgali plamenico, ki naj bi vodila k političnemu in gospodarskemu cilju vseh Slovencev. Iz rok teh 44 očetov domovine je prehajala plamenica iz roda v rod in sedaj je vrsta na nas, da jo ponesemo dalje in da jo morda prinesemo do cilja.

S posebnim povdarmom je govornik pozval, da k misli naših prednikov izza leta 1848 pridenemo le še: Ne delajmo si sovražnikov! Spoštujemo vsakogar, ki nas spoštuje kot narod. Mi od nikogar ne zahtevamo, da nosi našo obleko, pustimo pa tudi vsakemu, da si jo kroji po svoje. Bolj kot nikdar, je potrebna danes med nami edinost, posebno še med nami, ki nas je zaneslo tako daleč in v takih razmerah, ko vsak potrebuje nekoga, da se nanj nasloni. Treba je, da si pomagamo kot resnični bratje in resnične sestre. Predno kdo izreče žal besedo čez sorojaka, naj se spomni desetstisočev junijskih žrtev in naj ve, da bije v obraz njim, kateri so na oltar domovine položili vse, prav vse, do zadnje kaple krvi. Tudi njim, in njim še prav posebno, smo dolžni, da čuvamo slovensko dobro ime z vsemi našimi močmi. Končal je govornik: Bog nam daj čimprej tisto uro, ko si bo slovenski narod sam v Ljubljani kot središču Združene Slovenije pisal svoje zakone in postave!

Nato je moški oktet zapel nekaj izbranih pesmic, ki so naš ponesle tja na podnožje Triglava, pa smo se spet zavedli realnosti, ko je stopil na oder g. dr. Bojan Ribnikar, ki je postavil pred nas svetle like onih mož, kateri so dvignili slovensko zastavo pred sto leti. Duhovniki, politiki, pisatelji in

gospodarstveniki, katerih ni družila v vsem ista ideja, a katere je vse povežala v skupno borbo velika misel Zedinjene Slovenije, so naši svetli vzorniki, ki so oblikovali naš narod skozi to stoletje in mu ustvarili slovensko kulturo in zavest skupnosti. Maloštevilnost našega naroda je bila vedno osnovna gonilna sila k skupnemu delu, katerega so naši velikani postavili nad stranko in osebnosti. Prav to stališče nas mora tudi sedaj združiti in vsak čas nas mora voditi ideal Zedinjene Slovenije.

G. dr. Brumen je nato podal zgodovinski okvir, v katerem se je pred sto leti rodila ideja Zedinjene Slovenije. Ni bilo vse zlato, za kar so se tisti čas navduševali voditelji javnega življenja. V marsičem so blodili po temi in zmoti. Marsikdo, ki je tedaj vpil in napil besedam “fajrost in glihnost”, je spadal vse drugam kot na krmilo naroda. Na srečo Slovencev nevednosti tistega leta niso prinesle prelivanja krvi in razdeljanja, razen toliko, da je ostalo za spomin in kot gradivo pisateljem to, kar so pod pogonom nekaterih razgrajevanj napravili izanci, ki so požgali grad.

Kar je bilo nelepega in nezrelega, naj gre v pozabo, ostala pa nam je velika ideja “Zedinjene Slovenije” in ostala nam je tudi naša belo-modro-rdeča trobojnica, ki je in bo ostala simbol našega boja, dokler ne bo zmago-slavno zaplapolala nad Ljubljano, Mariborom, Gorico, Trstom in Celovcem. Bog daj, da bi bilo to kmalu!

Sledil je nato umetniški program glasbe, katerega je izvajal prof. Osana; gospodična Mayerjeva je pretresljivo lepo deklamirala Pregljevo “Bog in Slovenija”, nato pa je g. dr. Ruda Jurčec povzel besedo.

Premeril je zgodovino stoletnega boja za Zedinjeno Slovenijo. Parlamentarna borba, porast narodne zavesti, tabori, shodi, organizacije, veliki možje, nad katere rastejo visoko čez vse pritlikave prepire in strankarije Slomšek, Jeglič, Krek, Cankar.

Balkanska vojna je podžgala ogenj, iz katerega je plapolal kres narodnega navdušenja 1. 1918, ko smo pa doživeli bridko razočaranje razkosanja Slovenije z izgubo Primorske in Koroške.

Spet je zrastle upanje leta 1939, toda sledil je bratomorni boj in pokoli zvezanih bratov. Dolžni smo boriti se za naš skupni cilj že zato, ker je v nem obsežen naš narodni program. Dvakrat pa smo dolžni storiti vse, da se složni in edini v ljubezni borimo za uresničenje našega ideala zaradi dolga, ki ga imamo do desetstisočev, ki so padli v zadnjih letih in še sedaj padajo. Naj bi vsaj na njihovih grobovih skoro zaplapolala belo-modro-rdeča trobojnica kot zmago-slavno znamenje uresničenja “Zedinjene Slovenije”, so bile glavne govornikove besede.

Sledil je nato še umetniški del programa. Z bridkostjo smo slišali paralelo Prešernovi zdravici za leto 1948. Jeremija Kalin je zares globoko zajel tragiko leta 1948 v ritmu in obliki sto let stare Prešernove zdravice.

Za konec sta zapela moški in mešani zbor nekaj narodnih pesmic. Z željo, da bi se kmalu kaj takega ponovilo, se je občinstvo razšlo na domove in na delo za uresničenje cilja “Zedinjene Slovenije”, kateri naj bo med nami resničnost že sedaj na ta način, da bomo nesebično eden drugemu pomagali in potrpežljivo eden z drugim potrpežljivo.

ti bo pravično plačal in glej, da bo tega dolga pred Bogom čim več, ker na ta način boš vreden, da bo Bog tebi odpustil, ker si mu bil nemara v marsičem enako nevhvaležen za prejete dobrate, kot je nevhvaležen tebi tvoj neuvidevni bližnji.

Naj ne ve levica, kaj dela desnica, tako je naročil Gospod. Vaš oče, ki vidi na skrivem, vam bo povrnil...

Naj bo torej to tudi vodilo rojakom spričo potreb, s katerimi nam prihajajo bratje iz Evrope, nesrečni begunci, ki so zgubili vse in jim je ostalo le zaupanje, da bodo tukaj dobili roko, ki jim bo z ljubeznijo pomagala na noge.

Kam gre denar? Kako se z njim gospodari?... Vem, da vsak tudi po tem vpraša. Toda najprej naj vsak res tudi da, potem pa tudi za svojim darom pogleda. Saj bo vsakemu odprta knjiga računov in dana pravica, da naglas pove svoje pravično mnenje.

Samarijan ni vprašal, ali je ranjeni vreden ali ne njegove pomoči. Ni premišljeval, če bo zanj hvaležen. Tudi ni skopalil ne z denarjem ne s časom, temveč videl je: potreben je! Dovolj!

Pojdi in tudi ti tako stori!

Vsaka nova skupina prinese s seboj ogromnih potreb. Treba je dati pomoč za nakup najpotrebnejših stvari, denarja za kavcije za stanovanja...

Tako govori Gospod: S tisto mero, s katero merite, se bo vam odmerilo!

Promesas Engañosas

Cap. X.

COMINTERN Y SU TRABAJO

1. La organización de la Comintern — 2. Organizaciones auxiliares — 3. El sistema de las celdas

1. ORGANIZACION DE LA COMINTERN

El partido Comunista se fundó en 1905, cuando en el congreso de los marxistas rusos en Bruselas y Londres Lenin ganó la mayoría. Allí adoptaron el nombre de "bolcheviques" para designar a la vez que su programa exige el "máximo" (bolshoy = más), contra la oposición de "mencheviques" que tenían el programa "mínimo" y que salieron en las votaciones con minoría (men = menos). Los bolcheviques se usurparon el poder en la revolución rusa de 1917, introduciendo la dictadura de su partido bajo el nombre de Partido Comunista el cual realmente desde entonces hace y deshace todo, aunque bajo la apariencia de "Gobierno de la Unión Soviética" compuesto de los comisarios del pueblo (ministros). Todo el poder tiene en su mano la junta ejecutiva del partido comunista, cuyos miembros son generalmente las mismas personas que los comisarios del pueblo, ya que no puede llegar a ser ministro del gobierno quien no tiene notables méritos en el partido comunista.

El objeto supremo del bolchevismo es por el momento la revolución mundial. Con tal motivo se organizó ya en 1915 "La unión de los partidos comunistas de todo el mundo". En 1919 obtuvo esta organización el nombre de "La tercera internacional", cuyo primer presidente fué Sinovief, socio también del partido soviético comunista y ministro del gobierno ruso... Por más que el gobierno soviético destaque la diferencia entre el gobierno soviético y el Comintern, negando su responsabilidad para los actos de la Comintern, es evidente que se trata tan sólo de dos brazos del mismo organismo comunista.

El organizador de la Comintern es el famoso y sanguinario comunista búlgaro Dimitrof, actualmente dueño de Bulgaria. Aunque el desarrollo de los acontecimientos, obligó a Rusia a liquidar la Comintern durante la guerra, cediendo a la presión de los aliados occidentales, la Comintern sigue funcionando, pero en forma más disimulada manteniendo la estructura que le dió Dimitrof, que se apoya en cinco ramas, que son:

1. Sección para la organización, 2. Sección para informaciones, 3. Agitación y propaganda, 4. Administración, 5. Sección para el lazo con los partidos comunistas en el extranjero.

La "liquidación" de la Comintern ha sido una medida para engañar a los aliados occidentales mientras se necesitaba la colaboración de ellos. Por eso no sorprendió a nadie la noticia de hace unos meses, cuando se anunció la creación de la "Cominform", lo que significa: la central informativa comunista con sede en Belgrado, con evidente propósito de irradiar el comunismo especialmente hacia los países de la zona mediterránea. Así la Comintern continua bajo otro título.

La Comintern dividió a todo el mundo en 11 grupos, estudiando para cada componente el modo adecuado de la propaganda comunista conforme con las condiciones sociales, culturales, religiosas y étnicas de cada región. Los grupos de entonces eran: 1. Francia y sus colonias, Italia, Bélgica y Suiza, 2. Alemania, 3. Checoslovaquia, Austria y Hungría, 4. Inglaterra, Irlanda,

USMILJENI
SAMARITAN

El autor del libro "Promesas Engañosas" es el Pbro. Dr. Juan Ahcín, ahora profesor de Sociología en la Facultad de Teología en San Luis.

Holanda, Australia, Africa del Sur e India, 5. Estados Unidos Canadá y el Japón, 6. España, Portugal y la América Latina, 7. Suecia, Noruega, Dinamarca, 8. Polonia con los países Bálticos, 9. Los Balcanes, 10. Unión Soviética, 11. China, Turquía, Irán, Siria, Africa del Norte. Las condiciones nuevas impusieron cambio de organización. La Cominform, la táctica especial para la América Latina y Estados Unidos son la continuación del mismo programa.

2. Organizaciones auxiliares

Sabiendo que el programa revolucionario tropezaría con notable oposición, se formaron organismos auxiliares, para preparar el terreno, disimulándose bajo el pretexto de deporte, literatura, profesión, sindicato, sexo, edad o cualquier otra excusa que trata de reunir cuanto más gente para infiltrarles sus ideas. Su actuación abarca al mundo entero, trabajando bajo variados disfraces, con organización perfectísima. La sede de esos organismos nacionales puede ser también fuera de Moscú y de Rusia, según la conveniencia. Por eso no sorprende la elección de Belgrado como sede de Cominform. Sus organismos auxiliares principales son:

- a) La internacional de la Juventud comunista (KIM).

Su objeto es conquistar la juventud bajo cualquier pretexto: cursos del idioma, deporte, educación, diversión, fines humanitarios, brigadas de trabajo... Abarca también la "Junta de los pioneros rojos" para los niños. El objeto principal es sustraer la juventud a la Iglesia y organizaciones contrarias y luego formarla en los ideales comunistas. Para tal objeto se mantienen numerosas publicaciones juveniles en todos los países. A ella obedecen todos los organismos "juveniles" esclavos en la Argentina, como los yugoslavos, polacos, checoslovacos, ucranios y otros.

- b) La internacional roja de las mujeres.

Dijo Lenin que el comunismo fracasará si no conquista a las mujeres, por lo cual se concentran en todo el mundo los esfuerzos máximos para conquistarlas. En los países donde se ensañaba anteriormente el fascismo, se ocultó el comunismo bajo el rótulo de "Junta antifascista de mujeres", en cuyo seno se reunieron las mujeres más fanáticas y perversas en Italia y Yugoslavia. La internacional roja de las mujeres fué fundada en 1925. Dispone de muchas publicaciones en todas partes.

- c) La internacional roja deportiva

fué creada en 1921. En tal sentido organizaron los soviets varias "olimpiadas", la última en Anvers 1937. Ahora es la "Fizcultura" con la cual se han lanzado a la conquista de la juventud en los países centroeuropeos, que cayeron bajo el poder soviético. Con los campeonatos nacionales e internacionales quieren entretejer la juventud, para que, así ocupada no se dé cuenta demasiado pronto de los objetivos criminales que per-

sigue el comunismo. Así, poco a poco, la conquista, alejándola astutamente de las prácticas religiosas y penetrándola con sus ideales.

d) Internacional para los lazos culturales.

Con pretexto de estudio y experimentos científicos trata el comunismo de conquistar los círculos intelectuales del universo. Tal es el objeto de "Los amigos de la Rusia Soviética", que edita varias publicaciones en todo el mundo, como en Buenos Aires "Las Selecciones Soviéticas", que por cierto no tienen ningún interés en publicar las persecuciones y la esclavitud que sufren los pueblos bajo la férula comunista. El mismo objeto persigue "La Sociedad Internacional de los escritores proletarios", que tiene una misión especial: formar los escritores capacitados para la propaganda comunista. Son el elemento predilecto de la tercera internacional.

e) La internacional de maestros comunistas

es el instrumento que dió grandes resultados especialmente en Francia y que intentó socavar también el magisterio argentino. Su central fué fundada en 1924, en Bruselas.

f) En Buenos Aires y en otras ciudades de América el organismo más activo es actualmente el de los estudiantes comunistas. Desconociendo la mística comunista y los objetivos oscuros que persigue, se dejan arrastrar a cualquier lío bajo el título de lucha por la libertad y la democracia. Al comunismo le importan muy poco las graves consecuencias que provocan las salidas imprudentes de la juventud académica, ya que cualquier desorden puede significar un paso más adelante hacia su objetivo principal: la revolución proletaria. Las víctimas de los disturbios, provocados por los astutos agentes comunistas, sirven después como leña para el fuego comunista.

g) La Internacional de los Sindios o "de los libre-pensadores proletarios" se fundó en Praga en 1925. Su objeto principal es la lucha contra la religión y especialmente contra la Iglesia Católica. La unión juntó en Rusia 6 millones de socios. En Francia llegó a 600.000. Este organismo tenía por objeto principal, poner en ridículo la religión por medio de la imprenta, conferencias y congresos. Los chistes, las calumnias, las falsificaciones de los hechos históricos han ido y son instrumento principal. En los países, donde conquistó el comunismo el poder, está imposibilitada toda contraacción, ya que todas las publicaciones no comunistas han sido suprimidas. Aunque últimamente en Rusia misma debieron poner freno a ese movimiento infernal, pues, a pesar de todo el veneno antireligioso, el pueblo ruso sigue siendo en su fondo religioso y no conviene provocarlo más, sigue el comunismo brutalmente su marcha atea en los países recién conquistados, respaldando su proceder con folletos que ridiculizan la religión, hace pleitos infames a los sacerdotes, pone trabas a las funciones religiosas, secuestra bienes clericales...

h) La ayuda internacional roja.

Este organismo se fundó en 1922. Para disimular su brutalidad apeló a los sentimientos humanitarios para con las víctimas de su propio furor (claro que sin reconocerlo), en esta forma trató el comunismo de hallar entrada entre la gente de corazón sensible. Así se reunía ayuda para las "víctimas" de las injusticias sociales, mayormente para los comunistas perseguidos y sus familias. Así sabía llorar el lobo, y más de un cordero perdió de cuenta aquello que hay detrás de las hermosas frases. Bajo este título están actualmente especialmente activos en la Argentina. La Coordinadora

Yugoslava, la cruz roja polaca y otros títulos son realmente escondites de la propaganda refinada comunista, que con un título humanitario junta plata para los desnudos en Yugoslavia, Polonia, Rusia y otros países, pero la plata se usa luego con fines de propaganda comunista.

i) La internacional esperantista también fué en su tiempo un pretexto para infiltrarse allí, donde otros modos fracasaron. Ahora van reemplazando al esperantismo los cursos de lenguas eslavas.

j) La internacional profesional roja.

Los sindicatos de mala fama, aquellos organismos nefastos que llevaron al obrero argentino a una situación deplorable, aunque en su origen socialista, resultaron finalmente un instrumento comunista para llevar a la catástrofe la industria argentina. En ese organismo fué concentrada la actuación comunista durante varios años en la Argentina y lo es todavía en muchos países. En Estados Unidos es actualmente el instrumento más poderoso del comunismo.

Este movimiento tiene la central en Moscú, de donde se dirige su actuación para todo el mundo con estudios minuciosos de la situación especial de cada país y con la ayuda financiera. Aunque lleva la máscara profesional, no es otra cosa que la segunda edición del Comintern.

k) La comisión mundial contra la guerra y contra el fascismo.

Ya en Amsterdam (1932) organizó el comunismo un congreso contra la guerra y contra los enemigos de la paz. En esta obra forman el frente las mujeres y los estudiantes, gente capaz de gran entusiasmo, pero generalmente incapaz de entrever los objetivos perversos. A pesar de las palabras grandilocuentes por la paz, es hoy evidente que tiene precisamente el comunismo la culpa, de haberse lanzado Hitler contra Polonia, pues Stalin fué, quien le aseguró las espaldas.

"La comisión mundial contra la guerra y el fascismo" se prestaba en algunos países esplendidamente para reunir los elementos más idealistas. Los hechos de la guerra proporcionan documentación abundante, de que en muchos países europeos tiene precisamente el comunismo la mayor culpa de las matanzas que provocó hipócritamente contra los que consideraba sus adversarios. Ahora para los comunistas hay sólo dos clases de gente: ellos y sus adversarios para los cuales tienen títulos de "traidor", "criminal de guerra" y "fascista", aunque son víctimas heroicas del nefasto fascismo. Los crímenes fascistas sirven muy bien a los comunistas, para encubrir detrás de ellos sus crímenes y planes.

l) La Internacional campesina

se organizó en 1923. El comunismo vió que necesitaba también al campesino. Para deslumbrarlo se organizó en Moscú un "Istituto internacional para el estudio de la reforma agraria". El campesino europeo se siente ahora muy incómodo en el paraíso comunista. Pero hay que convencerlo, de que la culpa la tienen los capitalistas y que el comunismo ya alcanzará pronto el bienestar para todo. Así el pobre campesino polaco, checo, esloveno, croato, deposita toda su amargura en cuanto puede expresarla en las cartas que manda: estamos mal, pero nos prometen que pronto será mejor.

m) La organización contra la explotación de los pueblos coloniales o la junta contra el imperialismo. He aquí el campo de acción para conquistar el mundo árabe, musulmán, indio y de otros países atrasa-

dos. Las promesas no cuestan nada y son muy atractivas. Al comunismo no le importa valerse de engaños. Mientras ha suprimido las libertades más esenciales de varios pueblos, conquistados últimamente, mientras tiene llenas las cárceles en Yugoslavia, Polonia, Rusia y demás países en su poder, pues todos los opositores del comunismo han de aprender en el calabozo la verdad del paraíso comunista, si es que no los "liquidan", mientras el comunismo derrama torrentes de sangre y marca como traidor a quien se atreve a denunciar los crímenes rojos, gritan al cielo contra Franco, porque logró derrotarlos y se proclaman defensores de la libertad. Mayor cinismo no se ha visto en el mundo y sin embargo no les da vergüenza a los comunistas seguir gritando, porqué en la opinión de los cortos de inteligencia, que son mayoría, aparecen como defensores de una causa justa. Así siguen socavando el orden actual en los países, donde la contraacción no es suficientemente efectiva. Y todo el trabajo está bien controlado y orientado desde la central, con el objeto de llegar al poder en cualquiera país del mundo.

3. EL SISTEMA DE LAS CELULAS

El objeto principal del comunismo es la distatura proletaria. El camino hacia ella es la revolución. Hay que destruir la sociedad actual. Pero eso se prepara poco a poco. Punto preliminar es un frente fuerte del obrero y campesino bajo la dirección comunista. La dirección, claro está, debe quedar bien disimulada. Por eso en Polonia, Eslovenia y Croacia los partizanes seguían continuamente afirmando, que no eran comunistas, sino "libertadores del pueblo". Sin embargo no han podido disimular las órdenes impartidas, según las cuales se puso por norma absoluta que de ninguna manera deben llegar al poder personas, que no son comunistas integrales. Existen fotografías de los documentos auténticos que denuncian al comunismo en su programático criminal proceder conforme con las normas de su programa integral.

Con el plan listo, mediante hermosas frases, se lleva pues la masa al ataque contra la autoridad. Las huelgas, sabotajes, atentados, obstrucciones y propa-

ganda de que hay que desarmar al burgués y obligarlo a la inacción, con pretextos bien calculados hacen prosperar la revolución, que luego procederá a las "purgas", que son las matanzas de los adversarios y de los insubordinados. Para realizar ese objetivo se necesita especial fuerza motriz reforzada con el misticismo. El comunismo procedió por eso a la formación de las "células" que son la llave de su éxito. Ellas se constituyen con las personas de mayor confianza y formación, pero en una forma tal, que sólo se conocen los tres que forman una célula, que tiene su misión especial, sin que los otros dos sepan a qué célula ulterior pertenece cada compañero en la formación de otras. Así se forma toda una cadena que compenetra a todas las instituciones, y como nadie sabe de su vecino, en cual figura y, si es que figura en alguna, hay un control absoluto del movimiento. Una mística diabólica lleva adelante todo el mecanismo de la vida pública; todo está penetrado de los elementos comunistas que logran así sustreer hasta los mayores secretos de los estados mayores y de los planes económicos de los gobiernos y organismos sociales y económicos.

Los astutos comunistas son capaces de introducirse así hasta en las organizaciones anticomunistas, en las oficinas y hasta en la misma Iglesia. El fanatismo de ellos no se detiene delante de ningún crimen, pues con el fin de adelantar en algo la venida del paraíso comunista nada es para ellos condenable sino al contrario: es de gran mérito. Como anteriormente los mohamentanos creían que "matar a un cristiano" era el mayor mérito para un feligrés verdadero de Mahoma, que le dá por premio el cielo, así creen hoy los comunistas, que asesinar a un enemigo irreductible del comunismo es adelantar con eso el advenimiento del "paraíso sobre la tierra".

Las células son el instrumento de los planes más grandes del comunismo. Por eso educa a sus más capaces y más idealistas socios para las funciones celulares. Así tienen gente capaz de preparar el terreno también en los países, donde el comunismo está prohibido. Además de ser esta organización sumamente eficaz, contiene también algo mágico para la juventud aventurera. Bajo las formas más variadas de los organismos arriba mencionados actúan así las células preparando la revolución proletaria. Ese mismo instrumento mantiene también aplastado al pueblo, donde logró el comunismo escalar el poder.

Za vedno je vzela slovo 66-letna

ANGELA TREFALT

por. **SALMUTER**

23. maja je ugasnila, na smrt dobro pripravljena, čeprav ni slutila, da ji je tako blizu. Pred kratkim so prišli njeni sorodniki iz Evrope, kar je nanjo močno vplivalo. Nedavno je umrla doma sestra. Ko je slabotna ženica dobila bridke vesti od doma in uvidela, da ne kaže iti domov, kamor je tako zelo želela, je njena bol še in še rastla. Slednji udarec, kate-rega ni mogla preboleti, je bilo pa pismo, ki ji je dan pred smrtjo prineslo posebno bolestone vesti.

Bila je namenjena domov, toda bala se je negotovosti, katera jo doma čaka.

Bog pa ji je hotel prihraniti bridka razočaranja in jo je odpoklical v večno domovino.

Dobri prijatelji so jo spravili na čakarito in slovenski duhovnik ji je zmolil poslednje molitve na grobu, kar je tako srčno želela.

30. maja je bila sveta maša za pokoj njeni duši.

Za njo žaluje na domu žalosti osamljeni mož Jožef Salmuter.

DRAGI ROJAKI!

Vam naznanim žalostno vest, ko Vam pošiljam ta pozdrav, da so umrli 12. maja doma na Radovici pri Metliki naš ljubljeni oče,

MARKO GOLOBIČ,

stari 76 let.

Doma zapuščajo dva sina, dve hčeri, dva zeta, dve sinahi, vnuke in ostalo sorodstvo. Tukaj obžalujem dragega očeta jaz, Marko Golobič v Lomi Negri.

Počivajte v miru, dragi oče, v domači zemlji v Radovici in večna luč naj Vam sveti. Vedno se Vas bom hvaležno spominjal.

Vaše telo je umrlo, a Vaš duh živi in bo živel na veke.

Marko Golobič, Loma Negra, Olavarria FCS

Maša za rajnega bo 13. in 20. julija pri Sv. Rozi ob 12. uri.

V **PODLJUBINU** na Tolminskem je zapustila solzno dolino Katarina, sestra Jožefe poročene Leban, ki živi v Tucumanu. Maša za rajno bo 6. julija na Avellanedi ob 10. uri.

PRIMORSKA DUHOVŠČINA je bila deležna odkritega napada poslanca Primožiča, ki v ljubljanskem deželnem zboru zastopa Primorje. Ponovil je že stokrat pogreto psovko proti "reakcionarni duhovščini", ki je najbolj kriva nazadovanja patriotičnega navdušenja na Primorskem. Razen nekaj redkih izjem je namreč vsa duhovščina ne le sprevidela, temveč tudi javno povedala, da so si oni osvoboditev drugače predstavljali in ljudstvo pa seveda prav tako čuti. Zato se moti Primožič, če misli, da bo pri primorcih diskreditiral duhovnike. Seveda je govornik vpletel tudi Vatikan vmes, kakor delajo vsi tisti, kateri radi širokoustno govore, ne da bi vedeli kaj povedati. Ljudstvo, ki je imelo take duhovnike kot Tomajci, kjer župniku je že toliko let č. g. Kjuder, se bo v svoji zvestobi do duhovnika le utrdilo, če z njimi tako ravnajo. "Obrtno dovoljenje" za pouk katekizma sta dobila prve mesece samo dva duhovnika... Učinek je seveda nasproten, kot si ga oblastniki žele, ker ljudje v znak protesta še bolj hodijo v cerkev.

DOMOBRANSTVO NA POHODU

Ljubljanske ulice so oživele. Vse šole in vojašnice so bile na mah polne slovenske vojske. Vsako jutro so že navsezgodaj korakale iz vseh koncev ljubljanske čete mladih fantov na vežbališče. Popoldne so se pojoč vračali iz vaj. Petsto, tisoč mladih grl je prepevalo slovenske koračnice, da je kar grmel. Elita vsega je bila študentovska četa, ki je stolovala na Ljubljanskem gradu. Vse je gledalo za njo.

Vsa Ljubljana se je razgibala. Meščani niso bili več tako utesnjeni v bodečo žico, kot za časa laške okupacije. Lahko so šli spet na deželo in na sprehod na grad, kamor se pod Italijani ni smelo.

Po deželi pa so se medtem domobranci, ki so bili prej člani Vaških straž, že krepko borili proti partizanom in jih potiskali vedno bolj nazaj v gozd. Vsak je vršil svojo dolžnost in nihče ni modroval. Bil je čas naglih odločitev, čas dejanj, če smo hoteli živeti. Nemška nacistična zver se je zaradi partizanskega izzivanja razdivjala nad našim narodom in našim premoženjem. En sam nemški pohod preko slovenske zemlje od 10.-30. septembra po polomu Italije je stal slovenski narod 10 tisoč mrtvih, okrog 15 tisoč pa so jih odpeljali na prisilno delo v Nemčijo, medtem ko nemška vojna poročila navajajo pri borbah za čiščenje Slovenije samo 300 mrtvih.

Pa če so bili slovenski partizani sredi bojnega meča tako malo razsodni, da so za tristo Nemcev žrtvovali tolike tisoče Slovencev, je to razumljivo, čeprav neodpustno. V naglici in v navdušenju tistih dni niti najtreznejši niso mogli pametno misliti. Vse hujše je, da tako neumno zapravljajo slovenskih življenj nekateri, v tujini, za polno mizo in z obilico časa za prevdarek, zagovarjajo češ: "Žrtve morajo biti. Krivi so izdajalec, krivo je nacistično divjanstvo." Kdo je izdajalec? Kdo je izzival nacistično divjanje? Kdor to prevdara, šele stvari prav razume.

Slovenski protikomunisti, čeprav smo danes v begunstvu, smo še vedno ponosni na to, da smo vstali proti komunizmu, čeprav s puškami, ki so nam jih dali Nemci. Vsa zapadna Evropa nas je obsojala tedaj, ko smo zbežali iz domovine. Danes nas ne obsojajo več. Severna Amerika nas danes hvali. Sedaj čuti, da so prišli na vrsto oni, kot smo prišli mi leta 1943.

Dani se počasi, zato se ne čudimo, da "Slovenskemu Glasu" še ni vzšlo sonce. Zato brenka še vedno na stare strune, kakor star kos, ki pač ne more premeniti svojega kljuna. Glasove, ki prihajajo od tam, bodisi od svojcev, bodisi od povratnikov, izbira po navodilih rdečih agentov, ki imajo nalogo, da čim več rojakov spravijo v rdeči raj. Tem se ne čudimo. To je njihov zaslužek. Čudimo se pa tistim, ki jih poslušajo, pa ne pridejo na idejo, da bi dognali, zakaj se ne vrnejo najprej tisti, ki ta rdeči raj tako glasno hvalijo.

Sicer pa se bridko vara, kdor misli, da bo s tem, da časti Tita in hvali rdeči raj, prišel v milost pri Titu. Prav isto jih bo zadelo, kot vse tiste, ki so proglašeni za "reakcionarje", kajti reakeionar je tudi tisti, ki mneni, da je dovolj, da kriči "Tito, Tito..." Ne tisti, ki kriči Titu slavo, marveč tisti, ki mu služi, tisti je njegov. Taki so tukaj samo skriti rdeči agenti, pa še ti se tukaj mnogo bolje počutijo in kot čujemo, je tudi med njimi precej takih, ki se močno boje, da bi jih poklicali v domovino in prav zato se še bolj ženejo, da druge tja pošiljajo.

Ves svet sedaj že uvideva pravico našega boja. Rokjaki, ki do tega še niste prišli, pa pohitite domov, da se od blizu prepričate, da smo imeli in imamo prav.

PARTIZANI UNIČUJEJO NARODNO IMETJE

Ko so partizani po 8. septembru za kratek čas zagospodovali na Dolenjskem, so se na mah vsi zapovedniki pokazali po cestah v lepih avtomobilih. Uboga raja pa je še vedno hodila peš in le kdaj kdaj so kak oddelek partizanske vojske prepeljali tudi z železnico. Toda ta vladavina je trajala le kratek čas. Prišla je nemška ofenziva in partizani so morali spet v gozd, kjer so bila za avtomobile preozka pota.

Partizani niso tedaj pomislili, da so ceste in železnice lastnina slovenskega naroda, ki bo ostal, medtem ko se režimi rušijo. Menili so: "Če se mi ne moremo voziti, se pa tudi drugi ne bodo."

Podrli so most pri Žalni in vse druge pomembnejše mostiče. Cesto samo pa so na več krajih podminirali ali zasekali. Dolenjska železnica je bila pomembna mnogo bolj za slovenske vasi, kot za Hitlerjevo vojsko. Ogromnega strateškega pomena pa je bila mednarodna proga Maribor—Celje—Židani most—Ljubljana—Trst. Pač ne bi zlepa verjeli, da je glavna partizanska komanda prepovedala ovirati promet na tej železnici, a na izključno škodo domačinov onemogočila dolenjsko železnico.

Za poročila o sabotažnih dejanjih, ki so jih sporočali v svet preko londonskega radia, je itak vseeno. Kaj pa ve nekdo v Ameriki ali na Kitajskem, katera železnica je v Sloveniji važnejša za nemško vojsko, ali Ljubljana—Kočevje, ali Ljubljana—Židani most. Glavno je, da se lepo slišijo junaška dela partizanske vojske.

Dolenjsko železnico so uničili popolnoma. Tunel pri Mirni peči so na sredi minirali, nato pa pognali vanj vlak s polno paro, da se je z ruševinami razbitih vagonov tunel popolnoma zamašil. Železniško progo je preastla trava. Sempatja so razni prekupčevalci z železjem s partizanskim privoljenjem pobrali celo tračnice in jih prodajali Nemcem, ki jim je primanjkovalo surovin za tovarne železa in so radi drago plačevali zarjavele tračnice. Prekupčevalci s tem slovenskim premoženjem so plačali partizanski komandi malo odkupnino in so lahko delali, kar so hoteli.

Na progi Ljubljana—Postojna pa si partizani niso veliko prizadevali, da bi ovirali promet. Če so se kdaj spustili v boj z domobranci, ki so to železnico varovali, so se odločili za boj le zato, da so se prebili na Gorenjsko, kjer je bilo še vedno dosti živeža in živine za lačne partizane.

Poročilo, ki so ga poslali v London, pa je bilo čisto drugačno. Slovenci v tujini so imeli priliko dostikrat slišati vojno poročilo NOV in POJ, da so vojaški oddelki uničili železniško progo Ljubljana—Trst na dolžini 1 km in ustavili ves promet najmanj za dva meseca. V

resnici pa je bil promet ustavljen le za kakih 12 ur, ali pa se je nemoteno vršil naprej.

Podobna laž so bila tudi vsa ostala vojaška poročila. Če si je kdo zapisoval vsa poročila londonske oddajne postaje, bi lahko seštel, da so po teh poročilih partizani pobili najmanj 20.000 domobrancev, čeprav vsa domobranska vojska ni štela nikdar več kot 10.000 vojakov. Poročali so tudi o zavzetju različnih domobranskih posadk. V Hotedršici so vojaki dan po junaško odbitem partizanskem napadu slišali na lastna ušesa poročilo iz Londona, da je dan prej bila zrušena v prah njihova posadka. Samo tujec ali pa Slovenec v tujini z nezadostnim znanjem zemljepisa je mogel verjeti poročilom, ki so jih oddajali partizani preko londonskega radia.

Mongoli — slovenski partizani.

V pozni jeseni leta 1943 se je partizansko ozemlje skrčilo na vseh koncih in krajih. Begali so preganjani iz kraja v kraj, kot zajci, ko se prične jesenska lovska sezona. Komandanti se niso več prevažali v elegantnih limuzinah; še konjev ni bilo vedno na razpolago. Kjer koli se je utaborila partizanska vojska, da se odpočije in si skuha kosilo, je že prižvižgala mina iz domobranskega minometa, včasih naravnost v kotel. Partizanska vojska je morala bežati lačna dalje.

Razumljivo je, da je ob takih prilikah pobegniti od partizanov, kdor je mogel. Niti ustrelitev ujetega ubežnika vpričo vojakov ni več zalegla. Vztrajali so le tisti, ki so imeli kako saržo. Dobro so vedeli, da če zapuste partizanske vrste, bodo zopet nepomembni postopaki, kot so bili pred začetkom partizanstva. Vojakov res niso imeli veliko pod seboj, toda tolažili so se, da je bolje biti glava miši, kot pa rep levu.

Od velikih partizanskih edinic, ki so bile ustanovljene po osmem septembru, so po večini ostala samo imena. Korpus ali armija, ki v redni vojski šteje kakih 100.000 vojakov, se je zadovoljil s 1500 vojniki. Od Triglavske divizije je ostala samo napisana tabla. Brigade so štele po 150 do 200 vojakov. Bataljon je štel kakih 30 ali 40 vojakov, od čete pa je ostal neredko samo poveljnik, četni komisar in namestnik.

Kje dobiti novega vojaštva, so si belili glave partizanski poveljniki. Mnogi včerajšnji partizani so bili danes navdušeni domobranci in so uspešno pokazali skrivne partizanske steze in taborišča.

Prve zimske mesece so Nemci prepeljali v Slovenijo, zlasti na Primorsko, kjer se domobranstvo še ni razvilo, veliko mongolskih čet. Ti mongoli so odslej vstopali v partizane, da generali niso bili brez vojske. Toda Mongoli niso šli k slovenskim partizanom iz navdušenja za osvoboditev slovenskega naroda. Vzrok je bil drugačen.

Ko so Nemci prodirali v Rusijo, so zajeli veliko število sovjetskih vojakov. Nemci so dali vsakemu na izbiro, da prostovoljno vstopi v nemško armado, ali pa ga odpeljejo v koncentracijsko taborišče. Vsakdo je rajši vstopil v vojsko, ker sloves nemških koncentracijskih taborišč jim je vzbujal strah. Tem vojakom so dali Nemci nemške podoficirje in oficirje in jih odposlali na Zapadno bojišče. Nekaj jih je prišlo tudi v naše kraje.

Tu je Mongol ropal po svoji azijski naravi in uganjal nasilstva vseh vrst. V nemški vojski pa je tedaj vladala še železna disciplina, katere pa seveda ti Mongoli niso držali.

Ljudstvo se je na vojaških poveljstvih pritoževalo zaradi mongolskih nasilstev. Krivca so lahko ugotovili, toda krivce ni čakal kazni. Pobegnil je in edina pot mu je bila v partizane. Tam so jih radi sprejemali, saj jim je vojaštva zelo primanjkovalo. Česar slabega slovenski

partizani še niso znali do sedaj, tega so jih naučili ti Džingiskanovi potomci.

Rodil se je Tito.

Tisti čas smo prvič slišali ime Tito. Kdo je ta Tito, smo se spraševali, vsak bi rad kaj zvedel o njem, saj je ena prvih dolžnosti vsakega podanika, da spozna rodovnik in življenjepis svojega vladarja. Čudili smo se, kako Tita na mah priznavajo in slave vse partizanske edinice in nihče ne vpraša, kje je bil ta Tito poprej, ko smo se mi borili in krvaveli.

Nasprotniki so kmalu raznesli, da je Tito drugo ime za stalnega gosta zagrebških zaporov Josipa Broza. Spet drugi so videli v njem ruskega generala Lebedeva in ne vem, kaj še vse. Če je kdo komunista vprašal, če se mu ne zdi sramotno imeti takega neslavnega poglavarja, mu je odvrnil: "Saj je bil tudi vaš Kristus kot razbojnik na križ pribit, pa ga vseeno molite."

Tito je in ostane. Poslala ga je svetovna komunistična organizacija in jugoslovanski narodi so ga sprejeli v parlamentu sredi bosanskega gozda. Morda se kdo v tujini spominja poročil iz tistih dni, da so se zbrali v Bosni zastopniki vseh jugoslovanskih narodov in političnih strank. V resnici na to zborovanje ni bil pozvan nihče drugi, kot za komuniste zanesljivi ljudje in odpadniki političnih strank, ki so se proglasili za polnomočne zastopnike.

Jugoslovansko osvobodilno gibanje je bilo popolnoma v rokah kominterne. Razna antifašistična "veča", ki so jih komunisti proglasili kot zakonito oblast po osvoboditvi v vsaki jugoslovanski pokrajini, so bile le farbarija. Pri vsakem razglasu je sledila cela vrsta kratice, ki jih je le malokdo razumel: NOV, POJ, SNOS, AVNOJ, ZAVNOH, ZAVNOBH itd. Ker smo mi vse to predobro vedeli, nas slepomišenje ni zmotilo. Prazna je trditev, da bi lahko preprečili slovenski osvobodilni fronti, da ne bi vstopila v službo svetovnega komunizma, če bi kot en mož vsi vstopili v partizane.

Nekateri so to naredili, in kaj imajo danes? Procesi takih pomagačev se vrste dan za dnem. Konec vsakega je prisilno delo ali smrt. Imena Šubašič, Grol, Marušič, Finžgar, Jaka Avšič itd. nam dovolj povedo. Dejstva vsak dan bolj potrjujejo naš korak. Edina zdrava misel je bila, boriti se z vsemi silami in preprečiti, da po nemškem propadu ne bi od Rusov pojačena partizanska vojska zagospodovala vso Slovenijo. Z brdkostjo priznamo, da smo boj zgubili, toda pred vsem svetom smo dokazali, da hočemo braniti slovensko samobitnost. Nemci nas niso mogli prisiliti do tega, da bi jim slepo služili. Vedno smo našli način, da smo jih izigrali, za kar so naše najboljše pošiljali v Dachau. Vedeli smo, da nam z nemško zmago ne bo ostalo drugega kot "milostno dovoljenje" ostati na slovenskih tleh in v hribovskih vaseh še slovenski govoriti, toda mi nismo delali za nemško zmago in tudi ne vanjo verjeli. Mi smo se oslonili na Zapadne Zaveznike, v katerih zmago smo zaupali in v takem razpoloženju napeli vse sile proti azijskemu komunizmu, ki je naši narodni samobitnosti prav tako nevaren, kot nacistično nasilje. Naša narodnost je bila ogrožena v vsakem primeru, zato smo pogledali še više in se postavili v tak položaj, da si rešimo pač kar največ, in sicer naša življenja, imetja, kulturo in vero. Če zmagajo Zapadni Zavezniki, bo pa tudi naša narodna ideja dočakala uresničenje stoletnega ideala, ki v sovjetskem internacionalnem kaosu ne bo našel nikdar mesta.

S tem je bilo naše stališče do osvobodilne fronte in do Tita odločeno. Angleži in Amerikanci so pa tudi dobro vedeli, za čem gre naš boj. Kljub temu nas niso upali vzeti v zaščito. Bali so se zamere pri Sovjetih. V

žameno za petrolej so nas pustili osamljene v boju proti rdečemu imperializmu v obrambo krščanstva in zapadne kulture.

V tistih dneh je izginilo iz pozornice Mihajlovičovo ime in je blestela le Titova zvezda. Zapadni zavezniki so izdali nas vse, ki nismo bili OF. Danes se Amerika in Anglija sramujeta sramotne vloge, ki sta jo igrali tiste dni, in sedaj, ko je že nepopravljiva škoda, ki so jo storili sebi, vsemu svetu, posebno pa nam, priznavajo upravičenost naše borbe s čustvi, kot prizna nezakonski oče pred sodiščem svojega otroka.

Tako gledamo te stvari sedaj iz daljave, toda tedaj je šel boj neizprosno dalje. Domobranci smo z neodoljivo silo trli partizansko vojsko in dokazali, da je ves narod s srcem in delom za nami. Poraz za porazom so doživljali, njihove sleparije smo razkrinkali. Bilo je tedaj za partizane zares neprijetno.

Izkanje šibkih položajev.

Da ne bi partizani imeli samih porazov, so izkali najšibkejšje domobranske posadke, da nanje navalijo z vso silo, jih premagajo in zasedejo ter tako povrnejo med svoje vojaštvo zmagovalskega duha.

Jezila jih je močno utrjena mreža domobranskih posadk od Ljubljane do Rakeka, da je bil partizanom vsak skriven prehod preko železnice na Gorenjsko onemogočen. Poveljnik notranjskih domobrancev, stotnik Fortuna, je s svojimi oddelki zavaroval vse važnejše prehode. Zato so partizani navdahnili Nemcem misel, naj prisilijo domobrance, da bodo z istimi četami zasedli vso železnico od Ljubljane do Trsta. S tem bi morali domobranci opustiti dosedanje močne položaje in isto število vojakov razdeliti na trikrat večje ozemlje. Partizani bi male edinice lažje uničili drugo za drugo brez večjega truda.

Poveljnik Fortuna pa se je temu nemškemu povelju uprl z besedami:

“Vi Nemci imate svojega Hitlerja in svojo veliko Nemčijo, mi Slovenci pa imamo samo svoja gola življenja in borne domačije. Naš cilj je braniti, ne osvajat!”

Ker je vse domobranstvo na Notranjskem stalo kot en mož za stotnikom Fortuno, se Nemci niso upali kaznovati ga za take besede. Prvi znaki pešanja nemške vojaške moči so se kazali že tedaj.

Ta načrt je torej partizanom spodletel. Pač pa so začutili partizani, da bi jih ne stalo veliko truda uničiti skupino domobrancev, ki je iz Rakeka odšla v Grahovo in se tam zadrževala nekaj dni. Te fante je vodil poročnik Kremžar, ki je bil že pred 8. septembrom poveljnik Vaške straže v Grahovem. Kdor pozna Grahovo, ve, da ima zelo slab vojaški položaj. Slivnica in griči, ki zapirajo pot proti Staremu gradu, so kot nalašč za zbirališče in napad.

Povrhu vsega pa tridesetorica fantov ni imela drugega kot veliko korajžje. Lahkega orožja so imeli komaj za silo, nihče pa ni računal na to, da se bo treba boriti proti topovom.

Prišla je noč od 23. do 24. novembra, ko so partizani od vseh strani pritiskali na Grahovo, kjer so domobranci imeli zasedeno Krajčevo hišo in stražo v cerkvenem zvoniku.

Že pri prvih granatah se je pričela hiša rušiti. Vas je pričela goreti. Stražar v zvoniku je bil prisiljen, da je zaradi velike vročine, ki je puhtela iz bližnjih gorečih hiš in dohoda v zvonik, skočil iz zvonika. Vse, ki so se branili v Krajčevi hiši, pa je podsul strop, da so živi zgoreli. Od vseh se je rešil samo eden, ki je šele nekaj dni po tej nesreči prišel na Rakek. Od ostalih pa so našli le kup oglja in pepela.

V Grahovem je zgorel tudi France Balantič, slovenski pesnik, morda največji v zadnjem času. Še ko je

bil leta 1942 v italijanskem koncentracijskem taborišču v Gonarsu, je napovedoval svojo smrt. Naj navedem eno njegovih tedanjih pesmic, v kolikor sem si jo mimogrede zapomnil:

Kako doma je dobro in lepó,
Vsi dnevi nosijo klobuk postrani,
dekletu sladki zlezli so v glavó,
da sanja le o svatbi razigrani.

pobelil vnóvič izbe za sprejem,
Pa kaj bi ne! Njen oče dom pripravil,
zdaj le še čaka, da bi me pozdravil,
da jaz kot dedič mu oči zaprem.

Tovariš, daj s pestjo me daj po glavi!
Kam raste sen, saj skoraj sem pozabil,
da sem preklet kot ves moj borni rod.

Ne bom je zrl v nevestini opravi,
očeta so zagreblji ji na Rabu
in jaz nekoč segnil bom bogve kod?

Drugi tak napad so partizani napravili na Kočevje. Kočevje je precej obširno in je bilo v njem vse premalo vojakov, da bi obvladali vse položaje. To slabost so partizani kmalu izvohali in se pričeli pripravljati na velik napad. Zaželeli so si na zimo spet vrniti v mesto, kjer so po 8. septembru tako oblastno gospodarili.

Del napadalecev je imel nalogo zastražiti in braniti vse dohode, da ne bi mogla priti branilec mesta iz Ljubljane nikaka pomoč. Drugi, še močnejši del partizanov, pa je navalil na mesto. En dan in eno noč je že trajala bitka, pa se partizani še niso pomaknili nič naprej. Branilci mesta so imeli dobro utrjene položaje, ki se jih ni dalo razbiti.

Partizani so se poslužili kanonov. Toda niso imeli nikogar, ki bi se prav razumel na topove italijanskega izvora. Pa se je našla brihtna glava: Privlekli so kanon na položaj, pomerili kar skozi kanonovo cev naravnost v sovražne položaje, vložili granato in izstrelili.

Seveda jim ta edinstvena raba kanonov ni odprla vhoda v mesto. Nenadoma se je prebila skozi vse partizanske zasede pomoč iz Ljubljane in partizani so se razbežali nazaj v Kočevske gozdove.

Domobranci so imeli pri tem napadu kakih 40 mrtvih, večinoma fantov, doma iz Št. Jerneja. Nekaj dni po napadu so jih slovesno pripeljali v Ljubljano in pokopali v Gaju junakov, v novem pokopališču, ki so ga uredili na Ljubljanskem gradu.

To pokopališče so partizani leta 1945 preorali in oskrunili, toda ljudje na skrivaj še vedno obiskujejo ta kraj, ga posipljejo s cvetjem in prižigajo lučke.

El mapa de Carintia — cuna de la libertad eslovana (el año 750)

La fuga de las fauces de la muerte

EL VIAJE AL MATADERO

Como troncos, atados hasta chorrear sangre de los dedos, encimados, continuamos el viaje hacia la muerte, entre indecibles padecimientos al romperse los huesos, aplastarse los cuerpos bajo el peso de los sobrepuestos y entre los sacudones del camión. Algunos quedaron desmayados, otros gemían e imploraban: "¡camarada, ten piedad de mí!; mátame, para abreviar mis dolores!"

Algun puntapié o algún culatazo junto con alguna palabrota fué la única respuesta... Cada carro tenía nutrido acompañamiento de partisanes armados con lámparas encendidas y con gran cuidado para impedir alguna escapada.

Durante el trayecto, pararon varias veces, algunas para reanudar los cordones, si alguien había logrado aflojarlos, otras para entregarnos a los desprecios del populacho, que había congregado en el pueblo para vernos. Unas dos horas de viaje en dirección Rimske Toplice hacia Trbovlje, terminaron en una brusca subida a través de un bosque de pinos.

Una casucha, fuertemente iluminada, servía al comando. No se veía en derredos señal de otra vivienda. Allí pararon los camiones. Al descargarnos se dieron cuenta que yo había logrado aflojar los cordones, lo que me proporcionó unas bofetadas y una atadura de cordones forzada. De dos en dos quedamos allí sentados, con la orden de no hacer ningún movimiento ni pronunciar palabra ninguna, con lo que querían impedir las tentativas de aflojar las esposas o combinar algún plan subversivo. Sin embargo logré yo, otra vez, aflojar los lazos.

Mientras esperábamos allí al último capítulo de nuestra tragedia, se oían desde la altura tiros de revólver esporádicos, a veces simultáneos. No se oyó ningún grito. Sin embargo, teníamos la sensación de que allí se desarrollaba la escena final para nuestros compañeros, pues cuatro camiones de ellos se habían adelantado. Mientras tanto quitaron el calzado a quienes aún lo tenían. Descalzos, así opinaron, no podrán escaparse.

Luego empezó el trayecto final. No sé en qué fué de los que, mutilados durante el viaje, no pudieron ponerse de pie. A nosotros, atados siempre de a dos, nos hicieron entrar en un camino lateral, acompañado cada por dos guardianes, armados con revólver, fusil, bombas a mano y lámpara eléctrica. A medida que subíamos, se oían más y más las detonaciones de los tiros y finalmente apareció delante mío un lugar fuertemente iluminado el matadero.

Un trigal me prometió esperanza.

"¡Ahora o nunca!" así concebí febrilmente mi plan, al ver el campo que me ofrecía a la vez protección y terreno fácil para correr. En un buen momento, saqué las manos de la atadura... pero ya se dieron cuenta los horribles cuidadores... Ahora es cuestión de vida o muerte...

Con fuerzas sobrehumanas, que realmente han sido un milagro para mi cuerpo tan exhausto, con un golpe fulminante acá y otro allá, aplasté a ambos a la vez y en un santiamén desaparecí en el trigal corriendo a todo poder y agachado lo posible, para dar menos blanco a las ametralladoras que se desataron de inmediato contra mí. Muchas veces en mi vida sentía la protección de mi ángel de guarda, pero jamás tan evidentemente como en ese momento, cuando pugnaba para salir de ese mortal círculo iluminado del matadero y de la decena de ametralladoras que vomitaban muerte contra mí. No se oía ningún paso detrás mío y así pude seguir aras-

trándome casi, hasta cruzar una lomita, detrás de la cual ya no me amenazaba ninguna bala ni alcanzaba ningún rayo. Poco podía saber adonde iba, pero sabía claramente que debía alejarme... lejos, muy lejos del lugar de la muerte...

Descalzo, solo con la camisa y un pobre pantalón, seguía mi marcha como una bestia perseguida. De vez en cuando detenía mi paso, para averiguar si me perseguían. No oí más que los violentos latidos de mi corazón. Entonces me dí cuenta de que ni siquiera había tomado la precaución de buscar la dirección de mi fuga. Debía cuidarme de no caer en alguna trampa mortal... Todo en derredor silencio; ¿adónde he de dirigirme, para hallar gente compasiva y conseguir un sorbo de agua? Volví a sentir entonces aquella sed, que me atormentaba antes y que con la ansiedad de fuga había olvidado.

Me decidí a subir a una altura, desde donde podría orientarme. Unas dos horas habían pasado mientras tanto. Yo creía estar ya lejísimo, sin embargo pude localizar el lúgubre lugar de la matanza que denunciaba la iluminación y hasta sentir lejanas detonaciones de tiros.

Allí me senté para observar serenamente las inmediaciones, para descubrir donde podría haber algún arroyo y algún pueblo, para averiguar los puntos cardinales del cielo.

Tome la dirección sudoeste. Por allí llegaría hasta Trbovlje: en esa dirección me parecía más probable hallar un sorbo de agua. Entre montes, a través de prados, sangrando mis pies, alcancé un suave sendero que pronto me condujo hasta un abrevadero. Ay, como me fascinó el susurrar del chorro. Aun cuando hubiera caído luego en las manos de mis perseguidores, no creo no obstante no poder resistir su arrastre. Pero no hubo nada de eso. Sólo un corzo tímido saltó de allí como una flecha y yo como bala me lancé hacia el dulce líquido que renovó mis fuerzas.

Caminé poco y ya sentí despertarse el hambre. No recordaba ya cuándo había comido algo. Así seguí por el camino. Ladridos de perros me indicaron la cercanía de una aldea. Efectivamente, pronto divisé entre la penumbra del crepúsculo, algunas luces.

Me acerqué con toda cautela, listo para disparar, si era necesario. En la casa se movía una luz y pronto se oyó el chirrido de la llave y en la puerta apareció una mujer con un balde. Evidentemente, iba a ordeñar las vacas.

Tomando todas las providencias necesarias para el caso, me adelanté hacia ella. Al percibir ella mi horrible aspecto, mis ropas ensangrentadas, descalzo, despeinado, le resultó un espectáculo horrendo, por lo visto al verme pues hizo caer el balde y con un grito desgarrador huyó despavorida... Unos momentos más tarde oí palabras en voz baja e instantes después apareció un hombre con aspecto de un auténtico partisan con un fusil en la mano...

Sin esperar sus disposiciones desaparecí detrás de la esquina y, por donde más seguro me pareció. No tardó el individuo en hacer barullo, pero mis pies descalzos me salvaron otra vez. Si bien alarmaron todo el pueblo y rodearon el monte, lleno de malezas tupidas, que requisaron detenidamente, velaba otra vez mi ángel de guarda. Justo en el lugar donde estaba escondido yo, no se metió nadie. Oía sus conversaciones, opinando que no era posible que hubiera cruzado ese monte, pero en vista de que no podían descubrirme, se alejaron y yo

respiré otra vez y con gran cuidado me alejé de allí. Al perder de vista la población, estudié como intentar de nuevo la búsqueda de algún alimento. En eso se me ocurrió una feliz idea. Era el tiempo de las frutillas. Quizás podría descubrirlas en algún lugar. En el borde de los bosques en ciertas condiciones que trataba de recordar, se hallan fácilmente. En vista de lo imposible de hallar una persona compasiva pedí a la Virgen Santísima con gran confianza me ayudara y no quedé defraudado. En el sitio, donde suponía, se me ofreció un espectáculo encantador. Escondidas entre el verdor descubrí gran cantidad de frutillas. ¡Qué suspiro de alivio salió de mi pecho junto con una oración de agradecimiento antes de arrancar la primera frutilla! y con que gusto recibí ese regalo de Dios que pude tomar sin tener miedo de ninguna traición. ¡Qué sublime es la Providencia de Dios!

A través del río Sava.

Aleazó el sol el punto de mediodía cuando sentí la cercanía de viviendas. Ya no me animé a acercarme de frente, sospechando alguna traición. Espiando un buen rato de cierta distancia, descubrí que la casa más alejada no tenía otro morador que a una mujer ya anciana. Allí intentaría hallar mejor recibimiento.

Toqué la ventana, donde nadie del pueblo podría verme. Pronto se abrió y yo me hallé frente a frente con una mujer que me inspiró confianza. Pero no le pasó lo mismo a ella. Desconcertada clavó en mí su mirada y luego de persignarse balbuceó: si sois vivo acércate, si sois muerto descansa en paz...

Pronto nos animamos los dos y en pocas palabras le expliqué mi situación. No se sorprendió mucho. Por supuesto tenía ya alguna idea de lo que sucedía y pronto supe, que también ella tenía un hijo que no sabía si lo tenía todavía... Entre lágrimas y sofocados gemidos me trajo una taza de leche y un trozo de pan, pidiéndome que me escondiera detrás de la pared entre las dalias que formaban allí un maternal alto, para que nadie se diera cuenta de mi presencia, pues casi todo el pueblo estaba enloquecido todavía con las promesas del comunismo, ya que no les dan tregua para que se pongan a reflexionar, que es lo que ocurre con los jóvenes que han desaparecido sin dejar huella.

Se oyeron unos pasos apresurados, oí golpes en la

puerta y voces que averiguaban si ella no había visto pasar a un individuo tal...

¡Que horrible! Otra vez les tenía encima; así momentos más tarde me interné en el monte que casi alcanzaba la choza. Otra vez la carrera, pero esta vez ya con fuerzas renovadas. No sentía para nada los golpes que lastimaban mis pies ni las espinas que me pinchaban. Luego de correr un buen rato me detuve para escudriñar mi situación. Nada se oía... Si! ¡Los fuertes latidos de mi corazón!... Algo más?... Qué será?...

Era el saludo del río Sava. Mi esperanza pero mi miedo también? Seré capaz de pasarlo a nado? Pocos vencen ese río tan caudaloso cuan rápido y ancho. Lo cierto es que al otro lado tengo muchos conocidos y amigos que no me negarán ayuda y protección.

Sea lo que sea. Primero me busqué un lugar seguro, donde descansar y esperar la noche que ya no era muy lejana. El sol ya tocó el horizonte. Unas dos horas más de descanso me harán bien. Así me acomode como mejor pude y después de tantas horribles noches, quedé profundamente dormido.

Al despertarme, noté que las estrellas marcaban ya alta noche. ¡Mejor así! Me encomendé a mi ángel de guarda, de mis ropas hice un baúl atándomelo a las espaldas y valientemente me arrojé al río. Terrible fué la sacudida que me produjo el agua helada, pero pronto vencí la sensación de frío y con eficaces brazadas partí las aguas en la dirección que había determinado ya antes, con la luz del día. La corriente me llevó vertiginosamente y entre los esfuerzos bien calculados veía acercarse cada vez más la costa opuesta y después de unos veinte minutos ya pude prenderme de los sauces de la costa derecha del río. Con gran alivio y cayéndome de rodillas para agradecer a Dios besé la medallita de Nuestra Señora de Brezje, que tenía prendida en mi camisa. El intenso frío me puso pronto en la realidad. ¡No quería morir de frío después de haber vencido tantos y tan graves peligros! Me puse a correr a todo poder para calentarme. Felizmente las ropas no se habían mojado mucho, de modo que con el calor de mi cuerpo pronto se secaron. Así corría como una liebre cuando hace mucho frío, para no morir helada. Entre tanto salió el sol y sus benéficos rayos me permitieron detener mi paso presuroso para gozar de ellos y estudiar al mismo tiempo mi plan ulterior.

PRI MARIJI V LURDU

Zadnja majniška nedelja nas je spet zbrala kot vsako leto. Večinoma so bili novi obrazi, toda tudi starih znancev smo srečali obilo. Marija nam je pa pokazala svoj jasni obraz, kot vsako leto, in smo doživeli zares lep dan.

Ob napovedani uri se je napolnil prostor pred votlino. Najprej smo zmolili med petjem rožni venec, nato smo se zvrstili v dolgo procesijo, topot po našem običaju: naprej zastave, potem moški, nato ženske, potem so pa dekleta nesle Marijin kip in za njo duhovščina. Ves čas pa je glasno petje izražalo ljubezen in zaupanje do Marije.

Ko smo prišli v cerkev, je imel nagovor č. g. Anton Orehar, slovenski duhovnik, ki ima na skrbi službo božjo na Caballitu. Z ganljivimi besedami je spomnil najvažnejše stvari, katere je treba imeti pred očmi, da očuvamo največji zaklad, katerega smo iz Marijinih rok prejeli: vero, upanje in ljubezen do Gospoda Jezusa. Čisto življenje je izpostavljeno neštetim nevarnostim v mestu, kjer naslada vabi človeka na krivo pot. Vera mora kljubovati pre mnogim okolnostim posvetnega življenja, v katerih tako lahko človek poza-

bi, da je namenjen naprej. Ljubezen kaj lahko popusti pred zavrtno zvijačnostjo samoljubja, pohlepa in upravičene skrbi za lastne potrebe.

Prebridka je usoda tistih, katerim je vojno gorje in sledeča revolucija razdrta družinske vezi.

Toda Bog nam nudi roko v pomoč. Marija nas krije s svojim plaščem in kdor v tej misli stalno živi, ne bo omahnil.

Ob odhodu iz domovine je vsak naredil obljubo Bogu in Mariji, obljubo, katere ga naj vodi nazaj proti verni domovini očetov in katera naj ga varno pripelje v večno domovino. Naj bi nihče ne pozabil te svoje velike obljube. Zvestoba do nedeljske maše, pogosto prejemanje zakramentov, stanovitna molitev vsak dan in zavest, da je življenje boj, katerega je treba stalno bojevati proti peklu, izprijenemu svetu in svoji lastni slabosti bodo ob Marijinem spremstvu varna pot do srečnega miru in zadovoljnosti v življenju, pa tudi k povratku v svobodno domovino in nazadnje v naš večni nebeški dom.

To so bile glavne misli nagovora, kateremu so sledile slovesne litanije, pri katerih smo spet vsi peli iz dna srca in

kar žal nam je bilo, ko je utihnila naša prelepa pesem, ki nam je priklicala tako živ spomin daljne domovine. Kar šest duhovnikov je bilo pred oltarjem.

Se smo si segli v roke in se družabno pomenili stari in novi znanci, pa že nas je mrak opomnil, da je treba domov.

TRST. Stoletnica Slavjanskega društva je našla tržaške Slovence v čudnem položaju. Tisti ogenj, ki so ga pred sto leti prižgali veliki slovenski možje, se duši pod rdečim in črnim pritiskom. Pa vendar je Trst edino žarišče slovenske svobodne kulture na slovanskih tleh. V dokaz svojega slovenstva so izdali tam prav v letu stoletnice slovenskega prebujenja mesečnik "Jadran", glasilo slovenskih in hrvaških visokošolcev.

Prav v tem letu je izšel v Trstu Novačanov "Peti Evangelij", ki je čudno lepa pesnitev tega, nekoč veri dosti odtujenega, a ve sedanjih bridkih preizkušnjah preobraženega in na svetih krajih svete dežele v veri utrjenega slovenskega pisatelja. V 240 sonetih je povzel glavna mesta evangelija v krasnih verzih. "Peti evangelij" se imenuje zaradi verzov in ne zaradi števila.

BREGINJ. V Tolminu je bila na 8 mesecev obsojena Ana Gruntar, žena bivšega župana, ker se je vzdržala volitev in s tem "dala javno pohujšanje."

VIPOLŽE. Kmet Jasnič Anton je bil od ljudskega sodišča obsojen na 5 let, ker je hotel peljati kotrabant dva vola v Italijo. Sodili so ga v Solkanu.

VEDRIJAN. Pojavil se je tifus. Ker ni zdravil, so vas kar blokiral, pa naj smrt kosi po mili volji.

SRPENICA. Oblast je bojda dala pol milijona za ustanovitev podjetja za kopanje krede, ki bo mogla dati mnogim domačinom kruha.

STRUKE NA DOLENJSKEM. Porušeni cerkveni stolp je obnovljen in tudi 4 zvonov spet pojo v njem. Župnišče še ni popravljeno in tudi hiš je prav malo. Župnika ni. Vse delo opravlja upokojeni duhovnik Franc Kralj.

Iz Kanade se je vrnil Frkuli Matija, pa se menda že nič več ne počuti tako kot prvi dan, ko je mislil, da se lahko tako obnaša kot v Kanadi. Reči si pa ne upa nič, ker se je v past sam ujel.

CERKLJE PRI KRANJU. V farovžu je zobna ambulanta.

SENT VID NAD LJUBLJANO. Župnišče je polno vojaštva. Župniku so pustili malo podstrešno sobico. Vse cerkvene knjige vodi sedaj država.

MARIJA NA MENGORAH je poleg Svete Gore in Višarj najbolj priljubljena Marijina božja pot na Primorskem.

Z veliko slovesnostjo nadaljuje Fatimska Marija svojo pot po Tržaškem in Goriskem v kolikor ni pod Jugoslavijo. Ob Marijinem obisku v sosednih vaseh se zberejo mnogi rojaki ob meji in od daleč prisotvujejo slovesnostim.

MEDVODE. Pogorela je tovarna olja Zankl-Medič. Kdo je kriv? Zaprl so inženirje, obtožene sabotaže.

TRGOVCI NA NOTRANJSKEM — SPEKULANTI. V okraju Rakek so kaznovali trgovce: Ribič Franca iz Cerknice ter Kunc Antona in Verbič Leona iz Rovt nad Logatcem. Vsi ti so plačali denarne kazni in vsakemu je odvzeto blago, pa še pravica trgovanja za 6 mesecev. To je konec njih trgovanja. Istočasno beremo v "Lj. pr.", da čaka ista usoda Ožboda Ludvika iz Pudoba, Krašovec Jožefo iz Lipsenja, Makusa Franca pri Sv. Trojici, Perušek Antonijo iz Viševka in Škerlj Ivana, vinskega trgovca iz Dol. Logatca.

METLIKA — BELOKRANJSKI MUZEJ. Proštija in cerkva sv. Martina sta določeni, da postaneta muzej slavne partizanske vojske v Beli Krajini. Muhasti Belokranjci si žele, da bi tudi sedanjí režim kmalu prišel v — muzej.

IG PRI LJUBLJANI slavi na poseben izdaten način stoletnico izanske revolucije, ko so zahtevali "Trajnost in gluhost" in so porušili izanski grad v letu 1848, ob revoluciji. Obnovljeni grad so letos dvignili za eno nadstropje, da bo v njem mesta za 400 jetnikov. Včasih ni bilo toliko zločincev, da bi za vse ne zadostoval žabjek v Ljubljani. Sedaj je pod ključem v Sloveniji kakih 10.000 oseb.

TRŽIČ. Zaprl so znanega tovarnarja Ahačiča in tri otroke. Iz Tržiča so izselili 30 družin.

VIPAVSKO. Birmovanje je bilo napovedano za vipavsko vasi, in sicer je bil določen za delitev sv. birne Mons. Toroš, ki je upravitelj tržaške škofije, v kolikor je prišla pod Jugoslavijo, ker je mons. Močniku zabranjen vstop v Jugoslavijo, kjer je po cerkvenem pravu on škofov namestnik.

TRST. Za strokovnega svetovaleca slovenskih šol na tržaškem ozemlju je po odobru dr. Srečka Baraga imenovan dr. Josip Jež, ki je bil nekaj časa lektor slovenskega jezika na rimski univerzi.

CERKVENO PETJE NEVARNO DRŽAVI. V "Ljudski Pravici", ljubljanskem dnevniku, se je Ivan Bratko pritoževal nad človeško nedoslednostjo, ker se dobe taki pevski zbori, ki pojo v cerkvi in na naprednih prireditvah.

PREKMURCI SE PA NE DAJO UGNATI. Komaj 35% se jih je doslej vpisalo v OF, ženske pa celo nočejo nič slišati od AFŽ.

ZALOG PRI LJUBLJANI. Sedaj grade žitni silos, ki bo imel prostora za 600 vagonov žita. Preje so ga kmetje hranili v svojih kašah, sedaj ga morajo oddati že v jeseni državi.

ZUZENBERK. Na Dvoru so se antifašistične ženske organizirale tako, da so vstopile vse, kar brez izjeme. Ravno nasprotno pa so napravile ženske v Stavci vasi, kjer ni vpisana niti ena.

ISTRA. OBISOJENI MENIHI. V Dajli pri Bujah je benediktinski samostan, kjer so bili menihi obsojeni izdajalstva. Njihov glavni greh je bil, da so skrivali živila. Dobili so po pet let. Vsi so italijanske krvi. Če bi bili Slovenci, bi jim gotovo več odmerili.

OPČINE. V Benetkah je umrl P. Leopold Danen, duhovnik usmiljenih bratov, ki je mnogo let deloval v Kandiji pri Novem mestu. Rojen je bil na Opčinah. Italijani so ga leta 1942 pregnali v Benetke.

TRST. Mons. Josip Macarol je v škednju praznoval 80. god.

DOLJNA LENDAVALA. Komunisti so prišli na misel, da je potreben "Dom igre in dela". Ta stvar je našla kaj enostavno rešitev. Kar nunam so zaplenili hišo, kjer so imele otroški vrtec. Nune pa so bile tako predrzne, da so odlašale izselitev. Zapovedali so jim, da naj gredo ven iz mesta. Pa so bili nekateri tako malo vdani in poslušni Titovemu naročilu, celo člani občinskega odbora, da niso hoteli nun vreči iz hiše. Slednji se je to vendarle moralo zgoditi in Lendava ima sedaj že "Dom igre in dela".

BLAD. Na dan Sv. Jožefa je 15 delavcev zaradi praznika izostalo od dela. Sv. Jožef je zapovedan praznik, žaga je zaradi tega stala in petletni plan je v nevarnosti, da ne bo v celoti izvršen. Za svarilo vsem tistim, ki so imeli tako predrzno misel, da je treba Boga bolj poslušati kot ljudi, so deli vse te predrzneže v časopise in jih seveda tudi primerno kaznovali.

CEROVO. "Tovarišica učiteljica" bo di na večer no hišah in gleda, kaj gospodinje kuhajo, in če ni morda kaj takega v loncu, kar bi na skrivaj prišlo iz Gorice. Tudi otrokom naroča, naj denuncirajo svoje starše.

STANDREŽ. Ljudje nočasi uvidevajo, kako je z osvoboditvijo, katero so prinesli partizani. Tisti, ki so do leta 1943 nosili črno srajco, to so: Marvin Mitko, Marvin Milan, Nanut Herman, Nanut Atilijo, Mučič Jože, Maraš Viljem in Beltram Doro, so sedaj steber komunistične stranke. Zato je vas večinoma volila proti.

LOKVA PRI ČEPOVANU. Kot begunec je v Gradiški umrl Ferdinand Vinkler, ki je bil lastnik hotela v Lokvah. Zapušča ženo in več otrok. Bil je vedno zaveden Slovenec.

PRST BOČJI. Resničen dogodek iz soške doline. Župan je prišel po nalogu višjih oblasti javiti župniku, da bodo za naprej vsi člani kom. stranke civilno pokopani, brez duhovnika. Dal mu je tozadevni odlok v podpis. Pa je nekaj dni nato umrl prvi partijec, županov sin... Vsa družina je zahtevala cerkveni pogreb in oče je moral iti k župniku, ki mu je župnik nato pokazal odlok z njegovim lastnim podpisom. Pač ni mislil župan, koga bo zadelo...

KAKO MISLIJO DANES V LJUBLJANI. Nekdo, ki je prišel v Trst, pripoveduje: "Navdušenje, ki so ga bili deležni pred tremi leti titovci, ki so prijezdili na belih konjih v belo Ljubljano, okrašeno na vse mogoče načine, je do konca splahnelo. Kakor je bila Ljubljana v zastavah, ko so Titovi pristaši prišli, tako in še bolj bi bila zavita v zastave, če bi odšli. Naj izginejo po tistem ali s hrupom. Ljubljana bi praznovala njihov odhod s pijanim veseljem. Tako so se zasovražili, tako je razpoloženje proti njim.

Stradajo vsi, zlasti pa pritiskajo na kmeta, da bi spravili iz njega zadnjo svago in zlomili njegov odpor. Visoki davki, ki jih nalagajo, so nezmogljivi. Še zadnjim svojim pristašem bodo vzeli vsako veselje za delo. Pride čas, ko bodo morali spoznati, da se s silo ne da vsega doseči.

Strasno je vprašanje mladine in družine. Mladino so ponekod tako odtujili družini, da moremo reči, da so družine razbite. Oče se boji komunističnega sina, mati hčere, da ju ne bi tožila pri Ozní."

SPOMIN NA MENGORE

NEKAJ MEST IZ ZNAČILNEGA PISMA IZ DOLENJSKEGA: "Taki kot sem jaz, moramo sedaj molčati. Hoditi moramo celo na sestanke, kjer udrihajo po nas, mi pa moramo vse potrpeti. Delati se moramo, kakor da nam je vse prav, drugače si brž na Grosupljem. Fante in dekleta po sili vpisujejo v svojo mladiško organizacijo, kjer jih po svoje uče. V šoli otroci ne smejo moliti pred poukom ali po pouku, tudi krščanskega nauka se v šoli ne uče, ampak samo ob nedeljah popoldne v cerkvi. Saj veš, koliko je to. Ubogi otroci! Duhovnika in cerkev moramo sami vzdrževati. Duhovnik nima ne plače ne bire. Kar mu ljudje sami prinesejo, od tega živi.

Za živce je pri nas trda. Vse žito razen koruze so kmetom pobrali. Za Božič ni bilo nikjer po hišah belega kruha. To imamo od vseh obljub, da pridejo s komunizmom novi časi. Novi so, toda samo veliko slabši. Zaradi davkov so ljudje čisto obupani. Kako naj plača kmet 15.000 Din davka pri naši revščini.

DVA POGREBA V GORIŠKIH BRDih. VIPOLŽE. 19. marca sta se smrtno ponesrečila z motorjem Vlado Jakonič iz Vipolže in Sirk Lojze iz Hlevnika. Prvi je imel 20 let in je bil "podžupan" v vasi. Padel je že 16-leten v rdeče mreže. Njegova plemenita mati, druga Monika, je kakor mati sv. Avgušтина svojega sina svarila, da prosila in zanj molila, toda sin je bil trmast, Bog pa je uslišal materino molitev tako, da je ustavil njegovo pot proti pogubi... Mrtvega so prinesli tisti dan domov. Komunistična stranka je smatrala mrliča za svojega in je odločila, da ga pokopljejo brez cerkve. Mati pa je tedaj odločno stopila na noge in izjavila, da je sin njen in ona ga bo pokopala s križem in duhovnikom. Sin je bil grešnik in samo molitev mu more pomagati. Brez križa ne bo šel iz hiše. Naj pa kar doma zgine... Komunistično vodstvo v Solkanu je popustilo in dovolilo cerkveni pogreb.

V čudnem pogrebu so nesli naprej rdečo zastavo, toda zvito, sledili so vencji in parada komunistov, nato pa križ in pravi pogreb z mrličem in domaćini ter duhovnik kot običajno. Prvi del sprevoda ni šel v cerkev. Tudi na pokopališče so stopili šele, ko je duhovnik odšel. Tedaj pa so se vsuli na grob, kjer so imeli govore. Nesrečna mati je na jokaje prosila: "vsaj en očenaš zmolite za rajnega, ki je bil velik grešnik, da mu bo Bog odpustil."

V HLEVNIKU so pa istočasno pokopali Lojzeta Sirka brez križa in z godbo.

TRST — UMETNIŠKA RAZSTAVA. Franc Gorše je v galeriji San Justo razstavil 32 najnovejših del.

ZAGREB je naštel 266.000 prebivalcev, kar pomeni 100.000 več kot pred 18 leti.

LJUBLJANA. Prostovoljno delo je dobilo nalogo modernizacije Dolenjske ceste od Karlovskega mostu pa do Ru-

dnika. 800 "prostovoljcev" se je zbralo prvi dan. Med njimi je bilo 284 učiteljskihnikov. Drugi so bili uradniki. Delo se je začelo v nedeljo 14. marca. Vsak je dobil pisano potrdilo o udeležbi. Kdor takih potrdil ne more pokazati, pride lahko v precejšnje nevšečnosti. Zato ljudje tako radi hodijo na ta "prostovoljna dela".

IDRIJA. Gradnja združnih domov nič kaj ne napreduje. Pravijo, da je temu kriv sneg. Da ne bo nespornost, so v Podlaniščah kar razdelili, koliko mora vsak kmet napraviti.

DOLENA LENDAVA. V živinorejsko zadruzo so poslali na delo nekatere izseljence, ki so se vrnili iz Kanade in Avstralije.

ŠMARTNO NA POHORJU. KLO je sklenil, da bo postavil "zdržni dom" na mestu požganega župnišča. Škofija je pa odklonila dovoljenje za to z motivacijo, da je tisti prostor potreben za obnovo župnišča. Časopisje je nato napadlo škofa, da ovira gradbo doma; in vendar imajo kjer koli zemljo na razpolago!

LJUBLJANA. 7. marca je brzovlak razbil tramvajski voz na Gosposvetski cesti. Ubita sta bila dva potnika, 10 pa ranjenih.

AMBOROŽEV TRG bo dobil novo obliko. Podrli bodo več hiš ter podaljšali Zarnikovo ulico do šentpeterskega mostu. Ob tej novi cesti bodo zgradili več trnadstropnih hiš, ki bodo imele 53 družinskih in 90 samskih stanovanj.

Dr. MILAN VIDMAR, znani slovenski šahist, je bil pozvan v Haag kot vrhovni razsodnik na turnirju za svetovno prvenstvo.

ŠENT JOST NA VRHNIKI. 30. jan. je OZNA potrkala pri žakljevihi in odpeljala Jakoba in enega prijatelja, mater in dekle, pozneje so aretirali še ženo in eno sestro. Potem so spravili vse to v zvezo z Bitencovim procesom. Vse je oblast obsodila kot "izdajalce", ker se zanimajo, kaj se godi zunaj v svetu. Jakobov brat slučajno ni bil tedaj doma, pa je na srečo pri povratku iz opreznosti prislunil neznanim glasovom, ki jih je slišal. Kmalu je videl, da imajo čudne goste, ki so si pripravili dobro gostijo iz kokoši in masti, ki so jo našli pri hiši.

TRBOVLJE. Za špekulanta sta bila proglašena trgovca Feliks Učakar v Katredežu in Dominik Bau v Jagnjenici.

HOČE. Mesar Rudolf Uranjek je dobil 2 leti zapora, da bodo varna pred njim teleta, ki jih je bojša "klal na črno".

LJUBLJANA. Nov izvršilni odbor: predsednik Maležič Matija, podpredsednik Sitar Franc, dr. Modic Heli in Gorjanc Jožko. Tajnik Kovačič Leon in 13 poverjenikov: Maček, Kocjan, Podbregar, Pleško, Trtnik, Svetina, Drobež, Repič, Nebec, Rakar, Miklavič, Naglič in Puhar.

PREKMURJE bo imelo dober pridelek sladkorne pese. Lani sta dosegla

najboljši uspeh državni posestvi v Belčinih v Rakičanu.

PREBIVALSTVO LJUBLJANE tako narašča, da bo letos štel že 120.000. Nameravajo potegniti tramvaj in trolejbus do Ježice. Nova Ljubljana se širi zlasti med gorenjsko in kamniško železnico.

MARIBOR. V aprilu je bila razprava proti "križarjem", ki so bili organizirani v okolici Šent Lenarta v Slovenskih goricah. Nekaj fantov je bilo tako drznih, da so nadaljevali skrit oborožen odpor in sem in tja kakemu prevročemu rdečemu priganjaču katero zabrenkali. Pred njimi je vladal tolik strah, da so oblasti napele vse sile in so nekaj takih, ki so jih sumili, polovili. Seveda so bili vsi obsojeni za strah drugim, katerih je menda mnogo, ki so sili take oblasti.

TITOVGRAD. Na mestu Podgorice v črni gori, ki je bilo najbolj porušeno mesto, građe sedaj velike palače za bodoče glavno mesto dežele.

PRVA ZADRUŽNA DOMOVA sta bila postavljena v Cenu pri Ljutomeru in v Premelji na Primorskem.

ŠENT JERNEJ. Domačini se kar nočejo sprijazniti s tem, da bi prevzeli cerkveno zemljo, katero jim oblast ponuja. Seveda ne vsi! Tako da je časopisje napadlo župnika Alojza Fistra, ki zemljo še naprej obdeluje, in sicer nekaj nad hektar zemlje, katero je fari odvzela agrarna reforma po rdečih postavah.

DRŽAVNI PRORAČUN za leto 1948 obsega 125 milijard Din dohodkov in toliko stroškov.

KRISTUS NI ŽIVEL. V Ljubljani so upeljali uradno učno knjigo za zgodovino, v kateri stoji, da Kristus sploh ni živel. Knjigo je spisal Rus Misulin in je sedaj učbenik v deželah, kjer hočejo vero iztrgati iz človeških src. Seveda je tako trditev mogoče postaviti samo tani, kjer ni svobodnega tiska. Kajti če bi imeli pravico povedati resnico, bi s stoterimi zgodovinskimi dokazi izpričali, da je Kristus res živel, res trpel, res svoj nauk oznanil in ljudi odrešil in tudi res od mrtvih vstal. Tajil so ga pa in ga bodo vedno tajili tisti, katerih življenje in mladost je taka, da se boje Kristusove sodbe in zato bi seveda radi sebe in druge prepričali, da je vera le — prazna bajka. Za Neronom, Dioklecianom, Voltairjem in Marksom je že veliko takih šlo v grob, ki so Kristusa tajili, pa bo šel tudi Misulin in drugi, Kristus pa bo svetil in vodil narode kakor že dva tisoč let in bo vodil k resnici in sreči tiste, ki bodo iskreno sprejeli njegove besede: moj jarem je sladek in moje breme je lahko.

PRIMERJAVA OB STOLETNICI. — Stoletnica revolucije leta 1848 daje povod, da mnogi primerjajo isto leto in letošnje. Pravijo:

Leta 1848 so odpravili predprave

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvrtuje

LUIS DANEU
PERU 882 T. A. 34 - 3405

PENSION "TRST"
Moreno 2831 — MAR DEL PLATA
Rojakom se priporoča ANDRES FON
Poceni in po domače

Stavbe - načrti - proračuni - firma
v
France Klajnsek

je preselil pisarno in sedaj uraduje
v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v

*

Asunción 4602 — T. A. 50-0724

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI
Kadar imate opravka v Buenos
Airesu, se ustavite v
HOTELU
"PACIFICO"
kjer boste ceno in dobro
postreženi.

CHARCAS 769 — BUENOS AIRES
Lastnik:
ANTON BOJANOVIČ

plemstva, 1948 nastajajo predpravice komunističnih vodij.

1948 je bila odpravljena tlaka, 1948 so komunisti vpeljali prisilno delo.

1948 je kmet postal svoboden, 1948 ga zopet spravljajo v kolhoze.

1948 so se ljudje borili za svobodo tiska, govora in vere, 1948 so komunisti vse to odpravili.

Tak je napredek človeštva v sto letih — za železnim zastorom.

SEDAJ SO PA ŽE NA VRSTI. Pravi, da revolucija žre svoje otroke. Tudi v Sloveniji se je to začelo uresničevati. V Ljubljani je bil proces proti 15 komunistom. Slovenski Glas jih je prikazal kot "fašistične krvnike, vzgojene agente gestapa". . . . Razprava je res dokazala, da so bili to, ni pa razprava pokazala prave slike njihovega celotnega dela, ki pokaže v pravi luči, kaj je komunizem in kakšne so njegove metode.

Tile so bili: BRANKO DIEHL iz Ljubljane, diplomiran filozof, glavni inšpektor za gospodarstvo pri Kontrolni komisiji vlade LRS; STANE OSWALD iz Beograda, kulturni geodetski inženir, pomočnik ministra industrije FLRJ; KAREL BARLE iz Ljubljane, inženir kemije, sekretar ekonomske komisije pri CK KPS; JANKO PUFFLER, steklar, direktor tovarne stekla v Hrastniku; MARTIN PRESTERL iz Gradca, učitelj, časnikar in lastnik založbe v Gradcu; BORIS KRAJNC iz Ljubljane, inženir kemije, docent na univerzi; MILAN STEPIŠNIK, inženir kemije, di rektor tovarne "Industrija metalnih polizdelkov" v Slovenski Bistrici; VLADIMIR LIČEN, profesor kemije, direktor kemične tovarne v Medvodah; PAUL GASSER, italijanski državljani; HILDEGARDE HAHN iz Dunaja; MIRKO KOŠIR iz Ljubljane, univerzitetni profesor, zaposlen kot honorarni predavatelj za osnove družbenih ved na akademiji upodablajočih umetnosti; OSKAR JURANIČ, generalni sekretar na ministrstvu za zunanje zadeve vlade FLRJ v Beogradu; PETER ČORIČ, trgovski pomočnik v Petrinjah, tajnik okrajne zadruge; RAMO DEVRIŠEVIČ, grafičar iz Beograda, strojnik v tiskarni "Borbe"; JOŽE BENGALI, steklarski pomočnik v tovarni stekla v Hrastniku.

Iz navedenega je razvidno, da so večinoma zavzemali v sedanjih Jugoslaviji visoke položaje. Iz njihove zgodovine je pa znano, da so delovali v službi Gestapa kot zaupniki KP. To ni nič novega. Po komunistični morali je laž, tatvina, uboj, požig in kateri koli zločin dovoljen in celo junaki, samo če služi glavnemu cilju: upostavitvi diktature proletarijata.

Navedeni so bili pač sposobni za najograbnejša krvniška dela v gestapovskem taborišču, kjer so bili krvniki zato, da so spravljali s pota zavedne antikomuniste in izvzemali komuniste. Njihovo čelovanje je strahotna ilustracija komunističnega nečloveškega dela in dokaz bratstva med Gestapom in Ožno.

Toda navedeni so prišli v svojih zločinih že do tiste mere, da se jim je zagabilo nadaljevanje tega krvniškega dela in ker slutijo, da se utegne neki neki dan položaj zaobrtniti, so začeli nastavljanje tudi druge mreže. Sprevideli so, da način, kakor danes deluje oblast v Sloveniji, ustvarja vsak dan večjo nezadovoljnost, zato so pač, zvesti svoji izčrpaljski in podli naravi, začeli navezovati stike zunaj v svetu, s katerimi bi reševali kožo, kadar bi se jim zamajali stolčki, na katerih so mehko sedeli. Z njimi so se zapletli tudi nekateri nejugoslovani.

Pravoveren komunist bo rekel: vidi-te, kako je naša oblast poštena, tudi svoje lastne ljudi kaznuje.

Toda to modrovanje je zgrešeno. Komunistična oblast s tem le dokazuje, kako umazane ljudi je sprejemala v svoje delo in kako podle so komunistične manire. Istočasno pa postaja tudi jasno, da komunizem nima poštenih in zanesljivih ljudi. In takim voditeljem naj narod zaupa!

Vsi navedeni so bili vse do zadnjega smatrani kot cvet stranke in hrbtnica državnega delovanja.

Poročila prihajajo, da se tudi v Zagrebu in Belgradu že vrše slični procesi proti vidnim javnim delavcem, ki so bili zapisani kot izbrani člani stranke.

Pravi vzrok temu čiščenju je pa v tem, ker petletni plan ne napreduje niti od daleč tako, kot so si to zaslužili njegovi očetje. Da bi vrhovna oblast zamaskirala svoj polom, je treba poiskati neke krivce. Preganjanje antikomunistov, reakcionarske duhovščine in koloradskega brošča nikakor ne more zadostno opravičiti nezmoglosti glavnih tvorcev narodnega blaga, ki je vsak dan bolj očitna. Treba je poiskati krivce v aparatu samem. Upajo, da bodo s tem za nekaj mesecev spet potlačili nerazporejenost, ki je vsak dan večje.

Toda ni dvoma, da je to šele začetek čistk. Petletka bo na papirju gotovo lepo izgledala, le ljudje bodo lačni in raztrgani in peš bodo hodili v Ljubljano, če jim bodo seveda sploh pustili kam od doma in iz tovarne.

Vsi obojeenci so prejeli zaslužen nagrado. 11 jih je bilo obsojenih na smrt, ostali pa na več let ječe.

Pravijo, da se utegne zgoditi, da pride celo ministrica Tomšičeva pred sodišče. Sodijo, da se ji je nasilstvo, ki ga počenjajo nad narodom, že zagabilo in je kar izginila iz javnosti.

MILAN STEPIŠNIK je bil več kakor pravoveren komunist. Stanoval je v začetku vojne na Rudniku. Tam so župnika Karla Zajca obsodili na smrt, toda domači komunisti zločina nad župnikom niso hoteli izvršiti. Stepišnik je nato poslal drug oddelek partizanov, ki naj župnika likvidira. Ko je on za to zvedel, se je seveda pravočasno umaknil in je še danes živ v begunstvu. Njegov krvnik je pa sedaj dobil zaslužen plačilo.

ČRNIČE. Lani je gozdni požar uničil zelo veliko lesa pod čavnom. Ker je treba rešiti ogoreli les in pa tudi zaradi silnega izsekovanja, so napravili sedaj 3 km dolgo žično železnico, po kateri vozijo les do postaje. Trnovski gozd, firštovi in nekdanji idrijski gozdovi kar ginejo pod sekirami. Oblast potrebuje tujih deviz in jih more dobiti le za prodajo gotovega blaga.

Novomeški kanonik, *STEFAN TRŠKAR, je odšel po zaslužen nebeško plačilo dne 8. aprila 1948. Rojen je bil v Sostrem pri Ljubljani 1872. Duhovnik 1913, 18 let župnik v Šmihelu pri Novem mestu, po 1932 kanonik.

V MAKOLAH NA STAJERSKEM se je poslovil o dsveta *FRANC ŠEGULA, duhovni svetnik in župnik. Pogreb je bil 19. aprila v Makolah.

*ALOJZ ZAMUDA, duhovni svetnik in župnik na Črešnjevcu je umrl v mariborski bolnišnici 9. aprila. Pokopan je bil na Črešnjevcu 12. aprila.

*Dr. MATIJA HOČEVAR, bivši zdravnik v Domžalah, se je preselil v večnost in bil pokopan v Ljubljani v tork 6. aprila.

V ZGORNJI POLSKAVI so izgubili učitelja *MATKO JANŽEKovičA. Pokopan je bil na Pobrežju v Mariboru 12. aprila.

Elektrika je ubila 9. aprila na ČRNUČAH dva delavca državnih elektrome-

haničnih delavnic na Črnučah. Nenačno sta tako zapustila svet Janez Tomšič iz Špodnjih Gamelj in Ivan Golob iz Črnuč.

NOVI ČASOPISI. — V Sloveniji so sedaj komunisti ustanovili vrsto krajevnih listov z namenom, da svojo propagando bolj prilagode krajevnim potrebam. Tako je v Ljubljani poseben listič "Gradimo" za mesto in ljubljansko okolico. V Celju imajo "Celjski tednik", v Mariboru "Vestnik", na Jesenih "Jesenški kovinar", v Trbovljah "Zasavski uradnik" in na Goriškem "Nova Gorica." Vsak od teh tednikov piše o krajevnih zadevah, toda vedno samo s stališča propagande.

KARMEN. — Iz ljubljanske bolnišnice nekdo poroča sledeče: Bilo je na ženskem oddelku. 16-letna Karmen prosi: "Tovarišica postrežnica, poklič mi duhovnika." — "Saj ne boš umrla", jo tolaži postrežnica. Karmen na: "Rotim te, poklič mi duhovnika. Štiri leta sem bila v gozdu. Po vaših naukih sem živela. Velika grešnica sem. Dajte mi duhovnika." Postrežnica je skomizgnila z rameni in odšla. Vstopil je zdravnik. "Prosim leo, tovariš zdravnik, naj pride duhovnik!" Zdravnik govori: "Toda Karmen, saj ni tako hudo. Ne boš umrla. Duhovnik bi te samo razburil. Škodovalo bi ti." Trpinka je tedaj videla iti preko hodnika eno izmed dveh sester, ki sta takrat še delali v bolnišnici. "Sestra usmiljenka, sestra usmiljenka", je klicala reva, med tem ko so druge bolnice solznih oči in globoko presunjene opazovale to borbo za Boga. "Sestra usmiljenka, pri Bogu vas prosim, naj pride duhovnik." Usmiljenka se je obrnila k zdravniku: "Ali smem? Saj ne bom kaznovana kot zadnjič, ko je prišel duhovnik, ne da bi bolnik nato umrl." Zdravnik je molčal. Usmiljenka je hitela k vratom, a tam ji je nekdo zastavil pot: "Nazaj, duhovnik ne sme sem!" Dve uri potem je Karmen umrla brez duhovnika.

*FRANC OZVATIČ umrl. 12. marca je Bog poklical k sebi v š MARTNEM v Rožni dolini na štajerskem župnika in duhovnega svetovca mariborske škofije Franca Ozvatiča, v 73. letu.

V CELJU je zapustil solzno dolino profesor v pokoju *JOSIP KOŽUH. Pokopan je bil 10. marca. Mnogo let je bil redsednik Dijaške kuhinje pv Celju.

*JOŽE SMRTNIK, ravnatelj Celjske posojilnice v pokoju, je bil pokopan v Ljubljani 10. marca. Njegovo ime je bilo med leti zelo znano v sokolskih vrstah.

NA IGU PRI LJUBLJANI je odšel po plačilo *MATIJA MENCEJ, bivši župan na Igu. Pokopali so ga 8. marca.

V JERUZALEMU V SVETI DEŽELI je prestalo biti dobro srce misijonarja *ADOLFA ČADEŽA. Po daljšem bolehanju ga je vzel Bog k sebi 10. januarja. Rojen je bil na Trati v Poljanski dolini pred 76 leti. Mlad je stopil v frančiškanski red, v potresnem letu zapel novo mašo na Rožniku pri Ljubljani. Kot duhovnik je služboval nekaj časa v domovini, potem pa odšel kot misijonar v Carigrad in od tam v Aleksandrijo. V Egiptu ga je zalotila prva svetovna vojna, ki jo je moral kot avstrijski državljani skoro celo prebiti v angleški internaciji na Malti. Najdalje je v Palestini služboval v Jeruzalemu kot predstojnik zavoda, kjer je nastavljena frančiškanska svetopisemska šola, blizu kraja Jezusovega bičanja. Svoje bogate doživljaje je opisoval v starejših letnikih frančiškanskega klasila "Cvetje." Njegovo truplo počiva na Sijonu, kjer imajo frančiškani kot "varuhi svete dežele" eno svojih svetišč.

Agencia de Navegación

Antigua Casa fundada en 1904

Corresponsales en toda Italia

Pasajes de ida y llamada

BUENOS AIRES — GENOVA

SAN MARTIN 326

T. A. 31-0231

DVAKRAT DA, KDOR HITRO DA

Pakete za Slovenijo, Gorico, Trst, Avstrijo in
ostalo Evropo naročite pri

ARTURO BRULLER, 25 de Mayo 305

6. nadstropje Of. 655 — T. A. 32-0737

Zahtevajte sezname paketov in cen
Kava, sladkor, riž, čokolada, obleka in druge
potrebščine

iz Švice in Danske naslovniku

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y
a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario -
Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — T. A. 45-3503 — Buenos Aires

RECREO "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po cenl.

Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—

otroci \$ 0.50.

T. A. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

NACRTE ZA STAVBO IN FIRMO

VITO GABRIJELČIČ

TEHNIČNI KONSTRUKTOR

— OBRAS y CLOACAS —

Baigorria 4825

T. A. 50 - 3985

V OGULINU NA HRVATSKEM je umrl 4. febr. v bolnišnici duhovnik ljubljanske škofije $\dagger$ IGNACIJ OBERSTAR, nazadnje župni upravitelj na Plemenitašu v senjski škofiji. Rajni je bil doma iz Ribnice. Po nekaj letih službovanja v domači škofiji je odšel na Hrvaško, kjer je bil večino na škofiji Senj.

POSTNA PASTIRSKA LISTA slovenskih škofov v Jugoslaviji. Ljubljanski pomožni škof, Anton Vovk, je obravna-

val v svojem pastirskem pismu dolžnost verske vzgoje in verskega pouka. Mariborski pomožni škof, Maksimilijan Držečnik pa je vernikom za post poslal pismo o molitvi. Škof Ivan Tomažič, ki je ozdravil od svoje bolezni, dostavlja opomine k stanovitnosti v veri. Obe pastirski pismi sta torej zelo času primer- ni, ko je tolika nevarnost, da bodo otroci vzgojeni pod vplivom novih političnih gospodarjev n ekrščansko in ko je tudi tako velika nevarnost za odpad od vere.

LJUBLJANSKA ŠKOFIJA ima letos v stari domovini tri novomašnike, ki bodo prejeli mašniško posvečenje dne 4. julija. Ti so: Janez Mrljak iz župnije Gorenji Logatec, Franc Zaplata iz župnije Litijska in Mihael Zevnik iz župnije Cerklje na Gorenjskem.

Talleres Gráficos "Córdoba"

Gutenberg 3360 - 25-6-1948

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47, Cuyo 6894

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 806

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

Advokat

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot: zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 N° 83 - La Plata

T. A. 28 - 2258

Tel. Paz 2664